

TISKOVINA
Poštnina plačana pri pošti 1402 Ljubljana
Pošiljatelj Salve d. o. o. Ljubljana
0 000253 616515

DON BOSKO

Julij 2021

NASLOV UREDNIŠTVA

DON BOSKO

Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

☎ 059 339 100

@donbosko.revija@sdb.si

🌐 www.donbosko.si

Urednik Marko Suhoveršnik

Uredniški odbor Marko Košnik,
Janez Krnc, Tilen Mlakar,
s. Lucija Nastran, Gašper Otrin

Lektorica Jerneja Kovšca

Grafična zasnova
in priprava za tisk Bos&Graf

Izdajatelj Salezijanski inšpektorat

Založba Salve d.o.o. Ljubljana

Naklada 9.500 izvodov

Tisk Tiskarna Januš d.o.o.

Don Bosko je brezplačen.

DAROVE ZA VZDRŽEVANJE

Don Boska in za druge namene
lahko nakažete na račun

SI56 0205 8026 2282 413

SKLIC **SI00 105**

NAMEN **Don Bosko**

FUNDACIJA DON BOSKO

Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

SALEZIJSKI VESTNIK je leta
1877 ustanovil sv. Janez Bosko.

Slovenski salezijanci so leta 1904
začeli izdajati glasilo Don Bosko.
Od 1907 do 1915 je izhajal z
imenom Salezijanska poročila,
od 1916 do 1944 pa z imenom
Salezijanski vestnik. Leta 1969 je
Salezijanski vestnik nadomestil
Zvon Marije Pomočnice, nato pa
je obnovljeni Salezijanski vestnik
ponovno izhajal od 1973 do 2016.
Od leta 2017 izhaja z imenom

DON BOSKO.

Po svetu izhaja
v 132 državah,
v 66 izdajah in
v 31 jezikih.

Don Boskovi

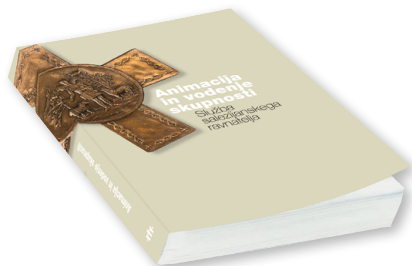
sogovorniki včeraj in salezijancev
danes niso zgolj naslovljenci
vnaprej načrtovane strategije,
ampak so živi dejavniki oratorija,
ki ga je treba uresničiti.

PAPEŽ FRANČIŠEK SALEZIJANCEM

FOTO: KRISTINA KNEZ, SMC CERKNICA

Animacija in vodenje

- ≈ Po dvaintridesetih letih je izšel novi priročnik za animacijo in vodenje skupnosti v službi salezijanskega ravnatelja.
- ≈ Ravnatelji so ključne osebe v prenavljanju in posodabljanju služenja mladim v vzgojno-pastoralnih skupnostih.
- ≈ Namenjen je vsem salezijancem, pa tudi laikom, ki so vključeni v salezijansko poslanstvo.
- ≈ Eden izmed velikih darov, ki jih Cerkev daje papež Frančišek, je uvajanje skupnostnega razločevanja kot načina animacije in vodenja.

Don Bosko po svetu

Na **Portugalskem** je izšla že 586. številka Salezijanskega vestnika. Izhaja dvomesečno v nakladi 11.300 izvodov na velikem formatu z malo besedila in veliko ilustracijami.

Februarja 1902 so v Turinu začeli izdajati Salezijanski vestnik v portugalsčini. V **Braziliji** je začel izhajati 1950 in je danes močno digitalno podprt v skupini *Rede Salesiana Brasil*.

Na **Slovaškem** so Salezijanski vestnik začeli izdajati leta 1930. Danes ga slovaška salezijanska inšpektorija izdaja dvomesečno pod imenom *Don Bosco dnes*.

DATI DOBER ZGLED

Dagmar, vrhovna odgovorna za don Boskove prostovoljke, je v pripravi na praznovanje 90. obletnice smrti blaženega Filipa Rinaldija, ustanovitelja te skupine v salezijanski družini, zapisala nekaj spodbujajočih misli.

PRIPRAVILA DON BOSKOVA PROSTOVOLJKA

Don Boskove prostovoljke letošnje leto živimo v znamenju 90. obletnice Rinaldijeve smrti in ta obletnica je tudi izziv!

V formacijski program smo vključile molitveno devetdnevno *Devet mesecev k don Filipu Rinaldiju*, ki se je začela 5. marca 2021. Glavni namen je zahvala za njegovo intuicijo in spremljanje prvih korakov naše Ustanove, pa tudi molitev za našo svetost in nove poklice. V tem letu želimo svoja prizadevanja usmeriti v še večjo poglobitev svojega življenja. Znamenite so njegove besede: »Ne kličite nobene, da bi se vam pridružila, vaš dober zgled bo zadostoval« (Quaderno Carpanera, 20. maj 1917).

Dati dober zgled pomeni živeti v zvestobi in skladu s Konstitucijami DBP, pomeni rasti v ponižnosti in se preoblikovati v novega človeka. To je nenehno prizadevanje, ki ga ni mogoče opraviti čez noč, ampak korak za korakom in nas zvesto gradi v skladu z načrti, ki jih je imel Bog za nas, ko nas je v svoji ljubezni od nekdanj sanjal. »... Saj ste slekli starega človeka ... in oblekli novega, ki se prenavlja za spoznanje, po podobi svojega Stvarnika. ... Vse in v vseh je Kristus« (Kol 3,9–11). V tej luči želimo ponuditi skupni »oblikovalni program« za devet mesecev kot prilogo k že predlaganemu formacijskemu načrtu v naših pokrajinah: ne velikih stvari, ampak v zvestobi opravljajte majhna dejanja ljubezni do Boga, preko katerih bomo rasle v krepostih.

Božje skrivnosti se ne razumejo, ampak častijo ali občudujejo!

Krepost je opredeljena kot »redna in trdna naravnost k dobremu«, da bi dali najboljše. Motor za rast v krepostih je ljubezen. Če želimo, da dobro postane naša stalna drža, potem lahko govorimo o kreposti. K čemu smo povabljeni v naslednjih devetih mesecih? K temu, da bi vse naše bitje rastlo v trajno držo delati dobro. Spomnimo se besed našega ustanovitelja: »Bodi dobra«, torej sveta. In kako gojiti to držo delati dobro? Z zvesto, vsakodnevno in zavestno zavzetostjo pri svojih dejavnostih, v mislih in željah. Ne izgublajmo poguma, ko mislimo, da Gospod ne odgovarja na naše molitve. Vztrajajmo. Tudi če je naša molitev suha in v puščavi naše notranjosti, tudi kadar ničesar ne čutimo, tudi ko izkusimo odsotnost Boga, je bolj povezana z našo zvestobo, našo voljo in vztrajnostjo kot z občutki!

Blaženi Filip Rinaldi nas s številnimi besedami spodbuja, da v svojem življenju poglobimo držo vere. Šele ko se bomo vsak dan in iz dneva v dan trudile ostati zveste, bo krepost postala del nas, del našega življenja.

ONKRAJ MONFERRATSKIH HOLMOV

ÁNGEL FERNÁNDEZ ARTIME, SDB
VRHOVNI PREDSTOJNIK SALEZIJANCEV

Bilo je avgusta 2015. Natančneje popoldan 15. avgusta, ko smo s 5.200 mladimi z vsega sveta obhajali mednarodno srečanje mladih (SYM Don Bosco) ob 200. obletnici don Boskovega rojstva.

Mnogo dlje od stvarnosti smo idealistično načrtovali sprehod s 5.200 mladimi iz Turina na hrib Becchi, kjer se je rodil Janez Bosko. Razdalja je znašala 35 km. A kaj hitro smo spoznali, da bi bil tak program s toliko mladimi prava vesela zmeda. Odločili smo se za preprostejšo pot, a vseeno povezano z don Boskovimi jesenskimi sprehodi s svojimi fanti. Pot smo tako začeli v Castelnuovu, majhnem kraju, kjer je bil Janez Bosko krščen in kjer je obhajal eno od svojih »novih maš«.

Dolga in barvita kolona mladih je v nalivu prehodila osem kilometrov do Becchov. Ploho so napovedovali in prišla je pravočasno. A zdela se je kot božanje mladih z neba, ki so bili mokri kot miši.

Predstavljal sem si don Boska med njegovimi mladimi, obloženimi s kruhom za malico in okrepitev ter glasbenimi inštrumenti, s katerimi so ob večerih razveselili zaselke, kjer so prespali.

In veste kaj? Za vsem tem se skriva dragocena vzgojna in duhovna pobuda.

Lahko bi nadaljeval s svojim razmišljanjem, a rajši povzamem besede enega mojih sobratov salezijancev, Joséja Miguela Núñeza, ki je s svojim izrednim peresom zapisal:

»Mnogo let je don Bosko obhajal praznik rožnovenske Matere Božje v Becchih, v spremstvu peščice mladih, ki so mu sledili z neizmernim veseljem.

To so bili najboljši fantje v oratoriju. Za vse je bila to nagrada, da so lahko kakšen dan

preživeli na počitnicah z don Boskom. V začetku jih je bilo malo, a kmalu se je število povzpelo čez sto.

Prvi stalni kraj je bil don Boskov rodni kraj in njegova ljubljena domačija. Brat Jožef je z veseljem sprejel množico fantov in jih gostil, kakor je vedel in znal, v seniku in kašči, ter skušal ugoditi njihovim prošnjam. Kljub mnogim nevšečnostim, ki so jih povzročili, je dobri Jožef na to gledal dobrohotno in skušal prijazno reševati majhne in velike težave.

Po letu 1858 je don Bosko načrtoval prave pohode po piemontskih vaseh bližnjih turinskih pokrajin. Skrbno je pripravil programe in iskal prijatelje ter dobrotnike, ki so jih sprejemali v svoje hiše ali pripravili kaj za pod zob vojski, pripravljeni na boj, ko se je bilo treba soočiti z lakoto. Nikoli ni manjkalo sadja, sveže pečenega kruha ali kosa sira, ki so ga navdušeni domačini nudili vrvežu, ki ga je duhovnik v sluhu svetosti večkrat neuspešno skušal umiriti.

KMETJE SO PREKINILI DELO

Imamo nekaj lepih pričevanj teh prazničnih in veselih dni za tolike mlade, ki so preživeli nepozabne trenutke z don Boskom. Eden njegovih fantov, Anfossi, je zapisal: »Teh pohodov se vedno spominjam. Napolnili so me z veseljem in občudovanjem. Don Boska sem spremljal na monferratske holme od 1845 do 1860. Bilo nas je več kot sto

FOTO: ANS

in smo videli don Boskovo svetost, o kateri se je govorilo. Njegov prihod v vas je bila prava zmaga. Pozdravit so ga prišli okoliški župniki in ponavadi tudi civilne oblasti. Prebivalci so se strnili k oknom ali prišli na ulice, kmetje so prekinili delo, da bi videli svetnika ...«

“

Vsa don Boskova pedagogika je zaobjeta v »jesenskih sprehodih«. Domačnost in tovarištvo, veselje in praznovanje.

”

Čas hoje, ko potujemo po življenjskih stezah, nudi prostor pogovorom in prijateljstvom. Don Boskova navzočnost pomeni navzočnost odraslega, ki spremlja pot mladih. Prijazna in dobra navzočnost. Beseda za vsakogar in gesta bližine in solidarnosti za tiste, ki imajo največ težav pri doseganju cilja.

Glasba in praznovanje sta napolnila srca in zbudila navdušenje mladih, ki so bili veseli, da so lahko blizu očeta, ki so ga tako občudovali in mu bili toliko dolžni. V popolni postavi, ob igranju glasbenih inštrumentov, je bil prihod don Boskovih fantov v te

majhne piemontske zaselke nepozaben dogodek.

BOG JE HODIL Z NJIMI

Fantje so bili polni »začudenja in veselja«. Don Bosko se je s prstom dotikal neba, ko je užival v nasmehih svojih mladih in njihovih prazničnih pesmih. Nikoli ni manjkala molitev in blagoslov z Najsvetejšim zakramentom v vaški cerkvi. Bog je namreč hodil z njimi.

Očetova naklonjenost je spodbujala zaupanje domačnosti na poti, ki so jo mnogi mladi nevede nadaljevali v življenju z njim. Daleč onkraj monferratskih holmov.

Verjamem, da je v tem času zelo pomembno povabiti naše najstnike in mlade, ki so popolnoma potopljeni v digitalni svet, k življenju v bogati in zadovoljivi izkušnji osebnih srečanj (ne preko majhnih in velikih zaslonov), dragocenih izkušenj poslušanja, skupnemu smejanju, izkušanju tišine v preprosti molitvi, čudenju sončnega zahoda, izkušnji veselja zaradi pozdrava starejših, ki slonijo na vratih doma ali posedajo na vrtnih klopcah in v polnosti življenja ter modrosti opazujejo mimoidoče.

Naj ob koncu ponovim besede papeža Frančiška, ki jih je namenil našemu vrhovnemu zboru, saj me veseli, da smo še sposobni sanjati in pomagamo sanjati.

Iz vsega srca vam želim bogato poletje.

KAJ IMA PIKA NOGAVIČKA Z ODRAŠČANJEM?

GAŠPER M. OTRIN, SDB
RAVNATELJ DOMA JANEZA BOSKA, ŽELIMLJE

Pegaste deklice s štrlečima kitkama, pegami na obrazu in barvnimi nogavičkami, ki živi sama in skrbi za domače živali, ni težko prepoznati. Pika Nogavička avtorice Astrid Lindgren je deklica polna raznih muh, njen oče potuje po morjih sveta, mama pa ves čas bdi nad njo iz nebes. Je izredno močna deklica, ki z lahkoto dvigne konja ali policaja in mimogrede opravi s tatovi in morskimi razbojniki. Zelo rada pleza po drevju in se igra različne igre. Pika ne hodi v šolo in si želi ostati otrok, ker se ji zdi svet odraslih dolgočasen. Ima dva najboljša prijatelja, ki sta tudi njena soseda, brata in sestro, Tomaža in Anico.

TRI PARADIGME ODRAŠČANJA

Glede na to, da je izgubila mamo in odrašča ob odsotnem očetu, bi to kaj lahko pomenilo, da bi bila Pika zelo žalostna in tesnobna brez prave življenjske volje. Preveč ali premalo bi jedla in spala, zlahka bi jo lahko razdražili in ujezili, bala bi se vključevati v družbo in bi se zapirala v svoj svet. Lahko bi celo posegla po raznih prepovedanih substancah, da bi utišala svoje notranje trpljenje. Toda Pika ni bila taka. Kaj je botrovalo temu, da je zmogla biti drugačna, kaj se je zgodilo, da se ni predajala slabemu? Poglejmo tri poudarke njene zgodbe in ob tem zgolj tri paradigme odraščanja.

1. PRIJATELJI IN VRSTNIKI, KI DAJEJO OBČUTEK SPREJETOSTI

Pika je na svet gledala s pozitivnostjo in je bila v vseh okoliščinah optimistična. Trdno je tudi verjela, da je njena mama v nebesih in da pazi nanjo. Ob sebi je imela prijatelje, predvsem soseda Tomaža in Anico, ki sta bila njena zaveznika in s katerima je preživela največ časa. Večkrat sta bila v skrbeh za Piko in sta ji pomagala, zato ju je imela Pika zelo rada. Pikin odnos s sovrstniki je bil zanjo ključnega pomena, da je lahko zadovoljila potrebo po druženju, izražanju in zabavi.

Socialna mreža je za odraščajočega najstnika zelo pomembna, predstavlja eno od bistvenih vrednot. Imeti mora nekoga, ki mu je mar zanj, osebe, ki jim lahko zaupa tudi najbolj skrite težave in hrepenenja, in kraj, kjer lahko izkuša novosti. Sovrstniki in prijatelji so tisti varni okvir, kjer se lahko mlado-stnik uči na podlagi svojih napak in si upa

poizkušati stvari, ker ve, da bodo njegove napake tolerirane. V mladih je pravi nagon po tem, da se povezujejo s sovrstniki, s tistimi, ki so na isti ladji kot oni sami in se med njimi lahko počutijo varno in gojijo občutek pripadnosti in sprejetosti, kar je osnova za uspešno socializacijo. Odraščajoči imajo pogosto občutek, da svoje sovrstnike potrebujejo bolj kot svoje starše in druge odrasle.

2. SVET ODRASLIH NA PREIZKUŠNJI

V Piki lahko občudujemo izredno duševno in fizično moč. Svojih moči nikoli ne uporablja za slabo, pač pa za pomoč drugim. V njej zaznamo pristno otroško veselje, ki se širi na druge in s tem uči odrasli svet, da ni pomembna moč, oblast in bogastvo, temveč poštenje, skromnost in dobrosrčnost. Naravnost prezira pregrehe odraslih, kot so domišljavost, ošabnost, nasilnost, skopuštvu idr. Pika si upa biti to, kar čuti, da je prav, pa čeprav s tem ne ugaja odraslim in gre preko socialnih norm in tradicionalnih vzorcev. To se pozna pri urejenosti in barvah njene vile, ki je urejena tako, kot ustreza njej in ne kot bi to zahtevali neki zunanji standardi.

Naloga mladostnikov je, da izzivajo odrasle s svojimi provokacijami in postavljajo pod vprašaj njihova prepričanja, njihove drže in svetovni nazor. Na nezavedni ravni namreč

s tem želijo najprej od staršev in potem od drugih (zanje pomembnih) odraslih dobiti potrditev, ali ti res stojijo za svojimi vrednotami. Zanje so zelo pomembne pozitivne interakcije z odraslimi in si želijo pogovora, kjer so lahko enakovreden sogovornik. Najbolj jih boli, če jih starši ne opazijo, medtem ko se trudijo in prizadevajo za uspeh ali ko nekaj dosežejo. Zanje je bistveno to, da nekdo verjame vanje, da zmorejo uspeti.

3. PROSTOČASNE DEJAVNOSTI UTRJUJEJO TELO IN DUHA

Pika je bila že navzven drugačna in močnejša od svojih prijateljev in celo od odraslih. Imela je veliko življenjske energije in izjemno voljo do življenja. Ker je imela ogromno prostega časa, je počela stvari, ki so jo napolnjevale z veseljem: urejala je svojo vilo Čira-čara, pekla je piškote in imela veliko raznoraznih hobijev, ukvarjala se je s športom in skrbela za konja Alfonza in opico Ficka. Povsem vsakdanji dogodek je znala spremeniti v avanturo, zato ji ni bilo nikoli dolgčas.

Za mladostnika so dejavnosti ključnega pomena, saj so prav aktivnosti, s katerimi se posameznik veliko ukvarja kot mladostnik, verjetno iste, kot ga bodo zaposlovale vse življenje. Aktivno preživljanje prostega časa prispeva k boljšemu šolskemu uspehu, mentalnemu zdravju in prilagodljivosti. Mladi preko dejavnosti pridobivajo raznorazne kompetence: praktičnost, samonadzor, socialne veščine ... Preko teh dejavnosti vstopajo v stik z nevarnostjo in tekmovalnostjo, kar je ključno za njihovo varnost in uspeh v poznejših letih.

PASTORALNA SMERNICA

V pastoralnem smislu bi te tri paradigme odraščanja pomenile, da moramo odraščajočim pri pastoralnem delu zagotoviti občestvo sovrstnikov, kjer bodo sprejeti in se bodo lahko izražali tudi glede verskih tematik. Nadalje pomeni, da morajo biti ob njih taki odrasli, ki jim bodo v oporo in zgled, jim bodo prisluhnili in ob njih »zdržali« ter jih znali usmerjati po pravih potih rasti v veri in človečnosti. Nazadnje ob vsem skupaj ne smemo spregledati, da so mladi radi aktivni, da želijo biti celo protagonisti tudi v smislu pastoralnih ponudb.

BOŽJE SRCE

KLEMEN BALAŽIČ, SDB
DELEGAT ZA SALEZIJANSKO POKLICNO PASTORALO

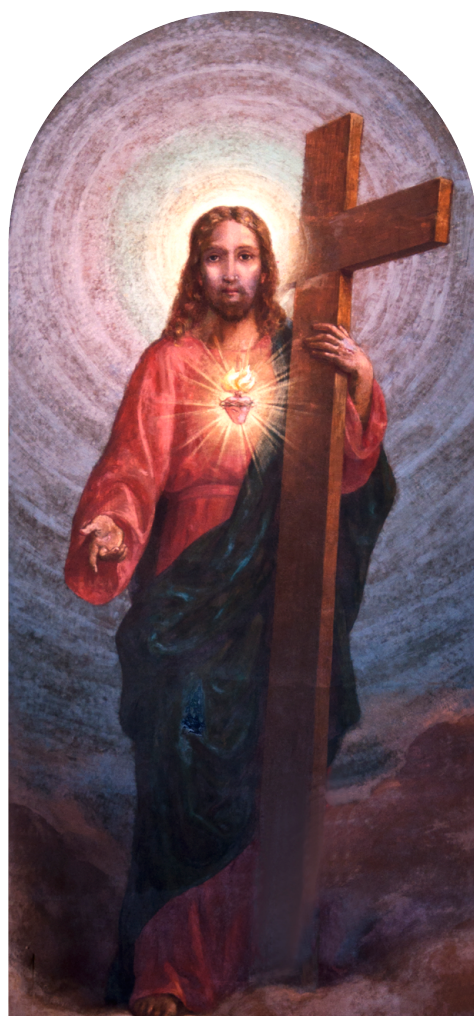
V mesecu juniju se kot občestvo odpiramo Srcu Jezusovemu. Njegovi veliki ljubezni in usmiljenju. Ob tej Božji ljubezni bi rad zapisal naslednje: nismo se mi (ljudje) prvi odločili za Boga, On se je prvi odločil za nas. Ne izbiramo mi Boga, marveč Bog izbira nas.

Bog nas je ustvaril, »nas stkal v telesu naše matere«. Bog nas ljubi, preden nam more kakšen človek izkazati ljubezen. Ljubi nas s »prvo« ljubeznijo; rad bi, da bi bili njegovi ljubljene otroci, da bi ljubili, kakor ljubi On.

Večkrat razmišljamo in se trudimo, da bi našli Boga, ljubili Boga. Molimo, hodimo k maši, beremo Sveto pismo, se v postnem času odpovedujemo različnim stvarim, opravljamo dobra dela ...

Je pa pobožnost k Srcu Jezusovemu priložnost, da se vprašam, ali se dovolj zavedam, kako me ves čas Bog išče, me je našel, me spoznaval, me ljubil. Pustim Bogu, da me ljubi?

Tu je središče našega duhovnega boja. To je boj proti temu, da bi sami sebe odklanjali, zaničevali in se ne mogli prenašati. To je zelo resen boj, ker svet in zli duhovi so se zakleli, da nas imajo za ljudi brez vrednosti, brez koristi, brez pomena. Mnoge veje gospodarstva, usmerjene v potrošnjo, živijo od tega, da občutek majhnega spoštovanja potrošnikov izkoristijo in z materialnimi sredstvi ustvarjajo duhovna pričakovanja. Ravno hudiči želi, da se dajemo v nič in gledamo nase kot na nezaželene otroke. Ko se izpraznimo, je zelo pomembno, kaj začnemo notri spuščati, kajti ta praznina je tudi za hudiča velika priložnost, da notri spusti svoje »antidarove«, ki pa so mikavni na prvi

pogled in se predstavijo kot zelo koristni. Na koncu pa nam vzamejo dostojanstvo in ceno. Vedeti moramo, da je Jezus na križu plačal velikansko ceno za nas. Če v sebi ne najdemo vrednosti, smo povabljeni, da povabimo v svojo praznino Jezusa, ki nam daje neskončno veliko vrednost in ljubezen.

Salezijanski molitveni namen

AVGUST

Za migrante, ki iščejo svoje mesto in vlogo v tem svetu, da bi naleteli na odprta vrata in srca ljudi.

SEPTEMBER

Za šoloobvezne otroke in mlade, da bi cenili možnost šolanja in bi si prizadevali tudi za duhovno in osebno rast.

OKTOBER

Za sodnike, da bi se vedno zavzemali za resnico, posebno v primerih za pravico ubogih in tistih, ki si ne morejo privoščiti dobrih odvetnikov.

Nekateri so večkrat celo mislili, da biti kreposten pomeni sebe malo ceniti. Zdaj vem, da je pravi greh v tem, da preziramo praizvirno Dobroto. Kajti brez priznanja te prve Ljubezni in tega praizvira Dobrote izgubljam povezavo s svojim pravim jazom in se od nepristnih ljudi in na napačnih krajih prepuščam usodnemu, brezupnemu iskranju nečesa, kar je možno najti samo v Božji ljubezni. Koliko ljudi danes obiskuje razne šarlatane, vedeževalce, duhovne guruje in manipulatorje, ker so prazni in ne poznajo Božje ljubezni. Kako lahko je manipulirati z ljudmi, ki se ne zavedajo dostojanstva, ki izvira od Boga.

Potrebno je tudi opozoriti, da se za samozavestjo uspešnih ljudi mnogokrat skriva velika praznina. Koliko primerov ljudi poznamo, ki so bili zelo uspešni na prvi pogled, a so v trenutku izgubili vse, mnogokrat tudi sami sebe. Za pogosto potrebo po uveljavljanju in tekmovalni miselnosti, za veliko samozavestjo in celo predrznostjo se skriva negotovo srce, ki je v samo sebe mnogo manj prepričano, kakor bi človek lahko mislil na temelju zunanjega obnašanja. Pogosto sem bil zmeden, ko sem odkril, da imajo možje in žene, očitno nadarjeni, mnogokrat priznani zaradi svojih uspehov, toliko dvomov o svoji lastni vrednosti.

Mnogi ljudje dvomijo o lastni vrednosti – nikoli niso prepričani, da so ljubljani,

kakršni so. Mnogi lahko pripovedujejo mučne zgodbe, jasne razloge za to, da sami sebe ne cenijo; zgodbe o starših, ki jim niso dali, kar so potrebovali; o učiteljih, ko so z njimi krivično ravnali; o prijateljih, ki so jih izdali, in o Cerкви, ki jih je v kritičnem trenutku njihovega življenja pustila na cedilu.

“

Je pa pobožnost k Srcu Jezusovemu priložnost, da se vprašam, ali se dovolj zavedam, kako me ves čas Bog išče.

”

Srce Jezusovo pa nam sporoča, da je Božja ljubezen brezpogojna. Da smo pri Bogu vedno dobrodošli. To je prava in večna ljubezen Boga. To je vir vsake pristne človeške ljubezni, pa naj je še tako omejena. Celotno Jezusovo življenje in vse njegovo oznanjanje ima samo en cilj: razodeti to neizčrpno, brezpogojno, materinsko, očetovsko ljubezen njegovega Boga in pokazati pot, ki daje, da ljubezen obvladuje vsa področja našega življenja. To je ljubezen, ki vedno kliče: dobrodošel v občestvu Božje ljubezni. Ljubezen, ki bi rada vedno praznovala.

HIŠA DOBREGA PASTIRJA

Da bi odgovoril na potrebe svojega ljudstva, kliče Gospod nenehno in z različnimi darovi, da bi mu sledili v službi Kraljestvu. Prepričani smo, da je med mladimi veliko takih, ki so duhovno bogati in imajo v sebi kali apostolskega poklica.

Salezijanske konstitucije, 28

Katere so najbolj napačne predstave o salezijanskem življenju??

Nekateri mislijo, da imamo sterilno življenje, življenje brez duha, samo po pravilih. V salezijančevem srcu naj bo veselje.

Tisti, ki misli, da mora biti salezijanec resen, 'zatežen', strog, zamorjen, je zgrešil ...

Nekdo, ki bi stopil k salezijancem ali v duhovniški poklic samo zato, da bo molil, maševal, delil zakramente ... – zdi se mi, da je to za salezijanca premalo. Salezijanec mora imeti v sebi naboj, s katerim živi in ga prenaša mladim.

Oglej si pogovor s Petrom Pučnikom. ▼▼▼

YOUTUBE DON BOSKO SLOVENIJA

Peter Pučnik o poklicanosti in salezijanskem poklicu

Želiš spoznati salezijanski poklic? ▼▼▼

Klemen Balažič SDB

031 468 874

kbalazic@gmail.com

www.donbosko.si/postani

BOGU ČAST IN LJUDEM VESELJE

Gregor Markelc prihaja iz Šentruperta na Dolenjskem, kjer so salezijanski poklici tako rekoč »doma«. Glasbenik po duši in vesel po srcu opravlja študij teologije na salezijanski papeški univerzi v don Boskovem mestu Turin.

POGOVARJAL SE JE MARKO SUHOVERŠNIK, SDB
FOTO: OSEBNI ARHIV

Na kakšen način si odkrival Božji klic in stopil na pot salezijanskega življenja?

Izhajam iz tradicionalno verne družine, kjer je bilo normalno v nedeljo iti k maši. Moj stari ata je imel navado po istem obrazcu moliti pri mizi za blagoslov in Božje varstvo. Občasno smo molili tudi rožni venec, gostili Marijo Brezmadežno, ki je romala po naši vasi v pripravi na božič ...

Kot prvorojenec sem dobil dve leti mlajšega brata Gašperja in osem let mlajšo sestro Veroniko. Naše življenje in sploh moje otroštvo je docela zaznamovalo delo na kmetiji. Mogoče sta oče Dominik in mama Bernardka pričakovala, da se bom navdušil in prevzel kmetijo, ampak me je že konec osnovne šole začelo navduševati drugo pastirstvo. Šentrupertska župnija, ki prav letos praznuje jubilej 500-letnice posvetitve župnijske cerkve, je med 2. svetovno vojno po krvoločnem umoru župnika Nahtigala in kaplana Cvara dobila salezijanske-

ga duhovnika, ki so ga partizani pripeljali iz gradu Škrljevo, kjer je bil med vojno nekaj let noviciat. Lahko rečem s Tertulijanom, da je »kri mučencev seme novih duhovnih poklicev«. Kot otrok se spominjam skupnosti »župnikov«, ki so skupaj živeli in vsak je imel svoje poslanstvo: eden »je bil« za mladino, drugi za starčke, tretji je skrbel za vrt ...

Proti koncu osnovne šole, sploh pa po birmi, sem se vedno bolj vključeval v življenje župnije. Ministriral sem od 3. razreda OŠ, kasneje sem postal še animator, organist, ustvarili smo tudi priložnostni band, skratka, v srednji šoli sem skoraj vse vikende preživel v »faroužu«. Nekaj mi je govorilo: »Tu je tvoje mesto, tu delaj, tu boš srečen.« Pripravljen sem bil pustiti tudi dekleta, s katero sva že imela konkretne načrte, a ljubezen do Boga in mladih je zmagala. Vpisal sem se na Gimnazijo Ljubljana (SVŠGL) in salezijanci so me sprejeli na Rakovnik v formacij-

sko hišo in salezijansko skupnost. Po maturi sem bil gotov, da se vpišem na Teološko fakulteto v Ljubljani in nadaljujem prednoviciat. Najtežje je bilo doma sporočiti svojo končno odločitev. Čakal sem do zadnjega, do tistega velikonočnega zajtrka, ko sem zbral pogum in iz grla spravil, da se vpisujem na Teološko fakulteto in pišem prošnjo za vstop k salezijancem. Ozračje je razelektrila mami, ko je z veseljem povedala, kako je že sanjala, kje bo šotor in pogostitev za novo mašo ... Tudi vsi drugi so sprejeli mojo odločitev in sem jim neizmerno hvaležen, da me podpirajo.

Končal si prvi letnik teologije. Kako to, da študiraš v Turinu, izpite pa opravljaš na Teološki fakulteti v Ljubljani?

Kdor je študiral na kakšni izmenjavi ali pa drugi fakulteti v tujini, ima verjetno podobno izkušnjo kot sam, sploh s priznavanjem izpitov v Sloveniji. Na Teološki fakulteti v Ljubljani sem opravil tri letnike od petih in po dveh letih pastoralne prakse sem bil poslan na nadaljnji študij na salezijansko papeško univerzo (UPS) v Turin. Hitro sem ugotovil, da bo v Ljubljani težava s priznavanjem izpitov in tudi diplome. Tako sem načrtoval semester za semestrom, izpit za izpitom in sem tiste, ki jih v Turinu ne izvajajo ali imajo manj kreditnih točk, opravljal v Ljubljani. Epidemija je pripomogla, da sem dejansko, kot drugi sošolci, lahko sledil predavanjem po Zoomu. Tako je bil moj študij dobesedno »malo čez mejo«. Ta način študija mi je pokazal, da teologija ni enaka po celem svetu, čeprav se to sliši čudno, ampak so dejansko drugi pristopi in poudarki, sploh pa različnost stopenj študija in delitev kreditnih točk.

Kako si se vživel v veliko mednarodno salezijansko skupnost na Crocetti, kjer dejavnosti verjetno ne manjka?

Po enoletni izkušnji življenja v Italiji v Pinerolu, kjer sem bil v noviciatu, sem vstopil v največjo skupnost do zdaj. Skupaj nas je okrog 65 s tako rekoč vsega sveta – od Amerike preko Evrope in Afrike do Indije. Lahko si predstavljate, kakšna pestrost, pa tudi pokora je živeti v taki mednarodni skupnosti: »Pri nas se dela tako, pri nas pa drugače, (...) mi ne poznamo teh navad, (...) tega še nikoli nisem jedel, (...) pa kaj vse oni počnejo v cerkvi? (...), kako se Afričan obleče za praznik« in podobne misli so me dnevno spremljale.

Novica, da sem organist, je prišla v hišo že pred mano in zato so me spodbudili, da se kar hitro naučim pesmi, ki jih v skupnosti prepevajo. Poleg lepo oblikovanih molitev brevirja in svetih maš smo se zbrali tudi v manjši zbor, kjer smo zapeli še kakšno, ki ni ravno za v cerkev, je pa za dušo in veselje. Poleg glasbe je dnevno v skupnosti na razporedu tudi šport, posebej nogomet in odbojka. Seveda se sobratje kakšen večer, sploh po izpiti, dobimo za kak neformalni čvek ob slanih in sladkih dobrotah iz paketov, ki nam jih pošiljajo domači.

En večer smo organizirali »Word caffe«, kjer smo ovrednotili našo mednarodno skupnost tako, da smo v skupinah govorili o različnih načinih dela v naših inšpektorijah in dobili kakšno dobro idejo ter spodbudo.

Hodiš tudi na pastoralno prakso v župnijo. Kako bi primerjal trenutni apostolat, če je to sploh primerljivo, z vzgojno prakso v dijaškem domu na Rakovniku?

Vsakodnevni isti urnik v skupnosti smo »prebijali« z apostolatom, ki sem ga skupaj s sobratom s Hrvaške opravljal vsako soboto in nedeljo v Pianezzi, na obrobju Turina. Župnija, mladinski center, mladinske skupine, birmanci in prvoobhajanci ... Po eni strani je bil ta apostolat predvsem za odmik od študija in zavodskih zidov, po drugi strani pa, da ne pozabim, za koga sploh študiram in ohranjam stik z mladimi. Epidemija nas je

skoraj za pol leta prisilila, da smo imeli srečanja samo po Zoomu. Mladi so kljub temu radi prihajali in dobro sodelovali. Predvsem sem videl, kako pomembno je, da mladi rastejo skupaj v skupini. Poleg družine je ta nepogrešljiva in potrebna. Potrebno je tudi osebno spremljanje, sploh glede šole, družine, prijateljev in duhovnosti. Moram reči, da so se kaj hitro odprli in zaupali.

Če to izkušnjo primerjam z delom v dijaškem domu, je prvo gotovo to, da sem v domu živel z mladimi 24/5, tukaj pa smo se videvali ob koncu tedna. Podobnost, ki jo vidim, pa je domačnost, ki jo imajo mladi. V oratoriju in dijaškem domu naj bi mladi odkrili drugi dom. To pomeni, da so sproščeni, odprti, zaupljivi, pripravljeni narediti kaj za skupno dobro, deliti veselje in žalost, skrbi in strahove ... Po treh letih prakse odkrivam, da je salezijanec vzgojitelj kjer koli je med mladimi. To ne pomeni, da je on tisti, ki mora vse poučevati in opominjati, ampak predvsem biti na razpolago njim, sploh najbolj potrebnim in ranljivim, da jim je pripravljen biti blizu, jih poslušati, jim svetovati, pomagati s svojim zgledom in če je potrebno tudi dati konkretno usmeritev.

Pomembno mesto v tvojem oblikovanju ima glasba. Kako jo vidiš kot del salezijanskega poslanstva danes in v prihodnje?

Biti glasbenik je način življenja. Mnogi rečejo, »ta je pa umetnik« in ima včasih to celo negativen prizvok, saj naj bi se umetnik čudno obnašal, delal stvari, ki jih drugi ne razumejo in da je malo sam svoj. Ne rečem, da nekaj tega nimam tudi sam. ☺ Je pa glasba tista, ki, sploh med mladimi, ustvarja ozračje, in to je pozitivno. Ne predstavljam si zabavnega večera brez glasbe in kako drugačna je npr. sveta maša, ki je peta, lepo pripravljena z izbranimi ustreznimi pesmimi, ki naredijo bogoslužje slovesnejše in molitev zares lepo.

»Bogu čast in ljudem veselje« sem si nekje napisal, da me vedno opozarja na namen vsega glasbenega dela, sploh s sakralno glasbo. Mladi me včasih izzivajo, da je v

21. stoletju pa kitara že za v cerkev in da so orgle staromodne. Sam je ne mečem iz cerkve, se mi pa zdi prav, da smo pozorni. Umetnost delimo na sakralno in posvetno in vsaka od njih ima svoje zakonitosti in ni naključje, da je sakralna taka prav zato, ker je v prvi vrsti namenjena, da daje Bogu čast. Zato Cerkev še vedno ohranja izbrane pesmi in inštrumente. Predstavlja si, da npr. na svetovnem srečanju mladih slišiš isto pesem za obhajilo, kot se poje pri nas. To je en lep pokazatelj, da smo vsi ena Kristusova katoliška Cerkev in da »z istim glasom kličemo k Bogu«. Čutim nevarnost, da glasba v Cerkvi postane samo »naše vesele« ali pa koncert. Mislim, da tudi Bogu to ni všeč. Sveti Avguštin je zapisal, da »poje tisti, ki ljubi«. Izraziti svojo molitev, povedati Bogu, da ga imamo radi, ne pride iz grla, ampak iz srca. Pesem dviga našega duha k nečemu višjemu in nas napolni z nečem lepim, čustvenim in predvsem nas povezuje s skupino kot vsaka nota posebej, ki se razteza v melodiji in se zgradi v harmoniji. Da tudi sam nisem samo »sakralen«, dokazuje to, da rad primem tudi za kitaro ali »frajtonarco«. Predvsem pa, sploh z mladimi, rad zapojem kakšno od ljudskih slovenskih pesmi, ki jih že kar malo pozabljamo.

FOTO: OSEBNI ARHIV

*Bog mi
je dal
priložnost*

POGOVARJALA SE JE
BLAŽKA MERKAC, SALS

Pozdravljena, Salomé. Na Portugalskem si del salezijanske mladine, si učiteljica, delaš na radiu, ukvarjaš se z glasbo ... Se nam lahko na kratko predstaviš?

Sem vesela mlada ženska, polna energije in zaljubljena v svojo življenjsko pot. Pravzaprav sem učiteljica glasbe in klavirja v treh šolah na Portugalskem in vodim otroški pevski zbor pri sestrah FMA v svojem kraju.

Sem animatorka, katehistinja v oratoriju sester FMA v Arcozelu, kjer sodelujem tudi v skupini, ki poje pri naših mašah. Leta 2019 sem bila v misijonih na otoku Santo Antão (Cabo Verde), kjer smo v majhni vasi organizirali tri tedne poletnega tabora. Mnogi od teh otrok so prvič slišali za don Boska. Ta izkušnja me je močno zaznamovala, kako pomembno je deliti svoj čas in talente z drugimi.

Rada potujem, berem, poslušam glasbo, še posebej fado, ki je na Portugalskem tradicional-

na glasba, in igram klavir. Rada tudi pišem. Pripravljam podcaste z naslovom »Conversas em Contraponto« na lokalnem radiu, kjer intervjuvam mlade glasbenike in skladatelje.

Diplomirala sem iz novinarstva, nato iz glasbe (kompozicija) in magistrirala iz poučevanja glasbe.

Zdaj živim v posebnem obdobju, saj se bom oktobra poročila. Menim, da so to sanje, ki jih ima Bog zame.

Najprej si bila povezana s sestrami FMA. Kako si jih spoznala in se vključila v programe?

Ko sem bila stara štiri leta, sem začela obiskovati šolo sester FMA blizu svojega doma in sem bila v njej do svojega desetega leta. Nato sem se vključila v njihov oratorij, kjer še vedno vztrajam. Torej nekoč kot otrok, sedaj pa kot animatorka in katehistinja. Redno sem sodelovala na vseh državnih

in regionalnih srečanjih. Kot prostovoljka sem sodelovala na Campo Bosco 2010, svetovnem dnevu mladih 2011, na vrhovnem zboru leta 2014 v Rimu, praznovanju don Boskovega rojstva v Turinu 2015, na Confrontu 2017 in Campo Bosco 2018. Leta 2012 sem se pridružila koordinacijski ekipi Salezijanske mladine Portugalske, v kateri sem bila kar šest let. Zaradi tega sem imela priložnost sodelovati na evropskih skupščinah v Franciji, na Poljskem in v Sloveniji.

Tudi moja družina je »salezijanska« in mislim, da je bilo to dejstvo zame zelo pomembno. Moj starejši brat je bil animator v istem oratoriju, moji starši pa so salezijanci sotrudniki.

Salezijanska mladina na Portugalskem ima veliko odličnih programov. V eni od prejšnjih števil Don Boska je Pablo iz Španije v pogovoru že predstavil skupni Campo Bosco. Katere programe še imate, koliko mladih je vključenih?

Na Portugalskem imamo dve vrsti srečanj: regionalna (sever in jug) ter nacionalna. Enkrat letno (januarja) organiziramo regionalno

srečanje in dve nacionalni srečanja: »Dan salezijanske mladine« (maja v Fatimi) in »Nacionalni tabor« (julija, vsako leto v drugem kraju na Portugalskem). Na regionalnih srečanjih sodeluje od 200 do 300 mladih, na Dnevu salezijanske mladine od 500 do 800 in na poletnem okoli 500.

Leta 2023 bo v Lizboni Svetovni dan mladih, ki je bil zaradi pandemije prestavljen. Kako teče priprava? Kakšna so tvoja pričakovanja za to veliko srečanje katoliške mladine?

Priprave potekajo zelo dobro. Imamo fantastično himno in pri pripravi sodeluje veliko ljudi. Sodelujejo tudi različna gibanja in to bo odlična izkušnja za mlade, ki bodo prišli čez dve leti. Zame je vznemirljiva že misel, da se bo toliko mladih srečalo s papežem Frančiškom. Zagotovo bo nepozabno doživetje.

V teh kaotičnih časih je bilo težko imeti kakršne koli programe za otroke in mladino. Kako se je v tem času spremenilo mladinsko delo na Portugalskem?

Da, bilo je težko. Vse dejavnosti, ki

Ime

Salomé Fonseca

Država

Portugalska

Kraj

Vila Nova de Gaia
(Porto)

Župnija

Arcozelo

Najljubši letni čas

Poletje

Najljubša knjiga

Dnevnik Anne Frank

Najljubši kraj za potovanje

Alentejo

(Portugalska)

Najljubša pesem

"Zavetrje srca"

(Dulce Pontes, Ennio

Morricone)

Najljubši svetnik

Janez Bosko

Najljubši citat iz Svetega pisma

1 Kor 13,13

»Za zdaj pa ostanejo vera, upanje, ljubezen, to troje. In največja od teh je ljubezen.«

smo jih imeli osebno, smo poskušali prilagoditi. Bilo je zelo težko, ker smo morali biti bolj ustvarjalni, da smo pritegnili pozornost mladih. To je bil težak izziv, vendar mislim, da nas je Bog navdihnil za velike stvari, pa čeprav smo vse delali preko spleta. Zdaj smo se vrnili k dejavnostim v oratoriju in začutili, da mladi v težkih dneh potrebujejo našega veselega duha in so prišli z več energije. Lepo je to videti in jih spremljati.

Kako vključenost v salezijansko mladino vpliva na tvoje življenje?

Mislim, da sem blagoslovljena, ker mi je Bog dal priložnost, da sem v mladosti stopila v stik s sestrami FMA in tako spoznala don Boska. Odrasla sem z občutki, da sem ljubljena na vseh korakih v življenju ter da me spremlja Bog. Mislim, da to moje veselje spreminja življenja ljudi okoli mene, saj vse, kar delam, navdihuje Bog. Naučila sem se, kako biti »dober kristjan in pošten državljan«, kar je danes bistvenega pomena.

Moje delo je rezultat salezijanskega duha. Biti učiteljica glasbe v različnih šolah mi predstavlja velik

Mladi smo ...

... energija in srce prihodnosti. Skupaj lahko zgradimo boljši svet, saj nas Bog navdihuje za velike stvari. Ne prenehajmo sanjati.

izziv, a tudi priložnost, da mlade vzgajam v don Boskovem duhu, tudi če niso v salezijanski šoli. Don Bosko je dejal: »Hiša brez glasbe je kot telo brez duše« in to je zame zelo pomembno. Moja osebna vera mi narekuje, kako naj ravnam v svetu.

Salomé, hvala za tvoj čas in besede. Kaj bi na koncu sporočila salezijanski mladini v Sloveniji?

Najprej hvala za priložnost, da sem lahko z vami podelila svojo izkušnjo. Želim vam, da ostanete močni v teh težkih časih in ne izgubite upanja. V največjih preizkušnjah nam Bog daje priložnost, da ljubimo in z ljubeznijo ustvarjamo velike stvari. Upam, da boste še naprej opravljali svoje poslanstvo z vso strastjo, ker don Bosko računa na vsakega izmed nas.

KI JE V NEBESA ŠEL

»Vaše srce naj se ne vznemirja. Verujete v Boga, tudi vame verujte! V hiši mojega Očeta je veliko bivališč. Če bi ne bilo tako, ali bi vam rekel: Odhajam, da vam pripravim prostor? Ko odidem in vam pripravim prostor, bom spet prišel in vas vzel k sebi, da boste tudi vi tam, kjer sem jaz.« (Jn 14,1-3)

Kaj pomeni, da ti Jezus v nebesih pripravlja prostor? Mislim, da to predvsem pomeni, da Jezus računa, da boš nekoč tam skupaj z Njim! V večnosti, v ljubezni, v miru, v spoštovanju. On bo v tebi in ti boš v Njem. Za vedno.

Jaz jemljem Jezusove besede zares. Kajti vse njegove besede so se uresničile, kako da se ne bi tudi te.

Da bi še bolj hrepeneli po nebesih, si Jezus želi, da bi njihov predokus zaživel že tu, na zemlji. Že tukaj nas vabi, naj ozaveščamo, da živimo v Božji navzočnosti, naj se darujemo drug za drugega, se ljubimo in spoštujemo. Kajti v nebesih bomo v polnosti živeli prav to. Tam ne bo greha in njegovih posle-

dic, tam se bomo vsako sekundo zavedali, da smo ljubljene Božji otroci.

A trudimo se to živeti že tu, danes. Da se naše srce nauči sprejemati Božjo navzočnost, ljubezen in odpuščanje.

Živimo kot Božji otroci. Otroci Stvarnika, otroci Usmiljenega Očeta, otroci Večne luči. Kajti samo tako lahko kažemo na pot proti nebesom, na pot proti Bogu.

Upam, da te je katera beseda nagovorila in ti dala moči za naprej. Za konec pa ti z veseljem sporočam, da so odprte prijave za Uskovniške tedne, tako da se hitro prijavi, saj so nekateri termini že polni. Uskovnica je eden od mnogih načinov, kjer že tu na zemlji lahko okusimo predokus nebes.

TVOJA USKOVNIŠKA KAPLJICA

NADALJEVANJE OBNOVE

SALEZIJANSKE KOČE NA USKOVNICI

Po dolgi zimi z dvometrsko snežno odejo je Uskovnica v mesecu maju ponovno oživila.

Zaslišal se je hrup mešalca, motorne žage, krožne žage, kladiva, demperja, bagra in traktorja.

V dveh 'uskovniških' akcijah, ki sta skupaj trajali sedem dni, so pridni prostovoljci skopali tla, naredili drenažo, položili podložni beton in zabetonirali venec okrog velike spalnice – »kasarne« v pritličju koče. V veliki jedilnici sta mojstra obložila stene z lesenim opažem in zmontirala

vrata. Tudi zunaj ob koči sta domačina iz Srednje vasi začela odkopavati grič in pripravljati teren za jesensko betoniranje škarpe za hišo.

NEDA C. IN JANJA M.

VZGOJA ZA MARIJANSKO POBOŽNOST

S. IVICA OBLAK, FMA

Marijino posredovanje za božje ljudstvo in za vzgojo vsakega človeka nas spominja tudi na našega ustanovitelja sv. Janeza Boska, ki se je rodil prav ob prazniku Marijinega vnebovzjetja, 16. avgusta 1815, v vasici Becchi blizu Turina v Piemontu.

Sam je sicer omenjal, da se je rodil prav na praznik Marije vnebovzete, zato je imel ta dan kot povod za Marijino posredovanje že ob svojem rojstvu ter za svoj apostolat širjenja marijanske pobožnosti. Tudi v svoji družini je bil vzgojen v pristnem marijanskem okolju in pobožnosti do nebeške Matere. Njegova mama Marjeta je morala po zgodnji očetovi smrti ob mnogih skrbeh in kmečkih opravilih sama vzgajati svoje otroke. Vzgjajala jih je v globoki veri, navajala jih je na ubogljivost, jih zaposlovala z delom, primernim njihovi starosti, in jih priporočala Mariji. V svojih Spominih je sam zapisal:

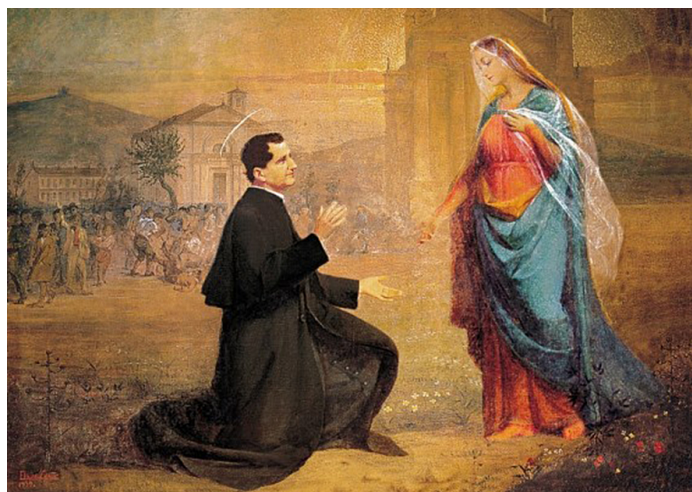
“

Marija želi, da nanjo stavimo vse svoje zaupanje.

DON BOSKO

”

»Ko sem bil še majhen, me je sama naučila molitve; ko sem bil dovolj star, da sem se družil z bratoma, me je navajala z njima poklekniti jutranje in zvečer in vsi skupaj smo molili jutranje in večerne molitve ter del rožnega venca.«

Spomnimo se samo, kako ga je mama Marjeta nagovorila nekaj dni po njegovi preobleki oktobra 1835, na večer pred njegovim odhodom v semenišče v Chieri. V ubogi hiši v Becchih mu je pripravljala skromno balo. To priložnost si je izbrala, da bi mu povedala zelo pomembno razkritje. Don Bosko je to pozneje zapisal v Spominih: »Moj Janez, ko si prišel na svet, sem te posvetila blaženi Devici, ko si začel svoje študije, sem ti priporočala pobožnost do te naše Matere. Sedaj ti priporočam, da bodi ves njen: rad imej tovariše, ki so vdani Mariji; in če boš postal duhovnik, vedno priporočaj in širi pobožnost do Marije.«

V teh besedah izročanja matere je moč zaznati čudovito dejanje vere in predanega zaupanja v božje varstvo ter v Marijino vodenje na poti zemeljskega življenja. Koliko si upamo tudi v današnjih časih pri vzgoji otrok in mladih nagovarjati in govoriti o Mariji, jih navajati na pristen odnos in pobožnost do Jezusa in Marije? Jih izročamo v Njeno varstvo, jim priporočamo pobožnost do nebeške Matere?

OB ZAKLJUČKU DOBRODELNE AKCIJE SOLIDARNOST ZA ŠTIPENDIJE

»Brez vas, dragi mladi in sodelavci, ne morem narediti nič dobrega. Sem samo ubogi revež, ki bi rad naredil nekaj dobrega, a če nimam sodelavcev odprtega srca, ki so pripravljeni narediti nekaj dobrega, po tem je ves trud zaman.«

SV. JANEZ BOSKO

S to mislijo smo pospremili zaključek dobrodelne akcije *Solidarnost za štipendije*, ki smo jo v sodelovanju z Radiem Ognjišče izvedli konec maja. Številni sodelavci in prostovoljci velike salezijanske družine (med drugim Peter Končan, Veronika Bezgovšek, Urša Ambrož, glasbeniki Grega Strajnar, skupina FZL z Rakovnika, Blaž in Zala Podobnik, prostovoljci v klicnem centru ter mnogi drugi) so ob dobroti in zaupanju vseh posameznikov, ki so s svojimi darovi podprli akcijo, zaslužni, da

FUNDACIJA DON BOSKO

Rakovniška ulica 6, 1000 Ljubljana

Svojo donacijo lahko nakažete po položnici oz. UPN obrazcu na transakcijski račun.

IBAN **SI56 0205 8026 2282 413**

KODA **CHAR**

SKLIC **SI00 100**

Informacije

SPLET fundacija.donbosko.si

FB **Fundacija don Bosko**

T **041 357 640** (Janez Krnc)

T **030 362 800** (Fundacija, Maja Žibert)

E **POŠTA fundacija@sdb.si**

»Prvič sem delala v klicnem centru, kjer smo sprejemali klice posameznih darovalcev. Ne vem, kdaj so minile te tri ure dela. Kar naenkrat je bilo konec. Sprejela sem več kot 150 klicev in prav vsak posameznik, s katerim sem se pogovarjala, mi je veliko pomenil. Res, kaj zmore don Bosko tudi še danes!«

PROSTOVOLJKA

smo zbrali sredstva, s katerimi lahko konkretno pomagamo. Skupaj z darovi postnih akcij, ki so jih imeli salezijanci po skupnostih, smo v akciji *Solidarnost za štipendije* zbrali skoraj 28.000 evrov. Zares, boglonaj za vsak vaš dar in hvala za vaše zaupanje v don Boskov sistem dela in v mlade, za katere delamo.

EKOLOŠKE AKCIJE PO NAŠIH KRAJIH

Zaradi izboljšanja stanja v povezavi s širjenjem epidemije novega koronavirusa smo se tudi mi opogumili in se v aprilu ter maju zbrali na eni izmed prvih dejavnosti »v živo« po daljšem obdobju digitalnega srečevanja. Prijetno druženje je imelo koristno noto, saj smo se z mladimi srečali ob ekoloških akcijah čiščenja okolja. Mladim iz Podgorice, Celja, Sevnice, Šentruperta, Maribora in Cerknice ni potrebno razlagati o pomenu čistega in varnega okolja ter o skrbi zanj, saj so se ob podani pobudi za izvedbo akcije hitro organizirali in stopili skupaj.

Iskrena zahvala vsakemu, ki se je udeležil akcije in s tem prispeval k širjenju žive vere ter zavesti o pomenu čistega in zdravega okolja. Akcijo je podprlo podjetje Plasta iz Šentruperta.

SLUŽBA IN POL

MOJCA PLOŠTAJNER
MENTORICA V PROGRAMU PUM-O CELJE

Program PUM-O ste v prejšnjih številkah Don Boska najbrž že dodobra spoznali. Namenjen je mladostnikom, ki sodijo v starostni okvir med 15 in 26 let. Le-ti imajo zaradi najrazličnejših razlogov nedokončano šolo (osnovno ali srednjo) ali pa so zaključili nižje poklicno izobraževanje in pri prehodu v svet iskanja zaposlitve potrebujejo podporo.

Tako sta poglobitni nalogi mentorjev v programu pomoč pri dokončanju šolanja ali pomoč pri iskanju zaposlitve. Tako enostavno se sliši, kajne? Tri mentorice imamo samo »dve nalogi«.

Naj vas popeljem skozi naš dan. Od 15 do 24 mladostnikov hkrati vsakodnevno obiskuje našo skupino. Na jutranji animaciji načrtujemo dan vsakega posameznika.

Trije učenci, ki vsak na svoj način potrebujejo pomoč: »Vprašaj me kaj iz ekonomije ... Pomagaj mi izračunati kosinusni izrek ... Ni mam pojma, kje se je rodil Prešeren.«

Štirje iskalci zaposlitve: »Napišiva vlogo in življenjepis ... Preučiva spletne portale za iskanje zaposlitve ... Jutri imam razgovor. Ali lahko vadiwa, prosim ... Nimam pojma, katero službo sploh želim najti, pomagaj mi ugotoviti.«

Dva mladostnika, ki bosta danes zasedla vodilni položaj v kuhinji (v našem programu vsak dan skuhamo tudi kosilo). Eden izmed njiju še nikoli v življenju ni sesekljal čebule, drugi ugotavlja, kako sploh prižgati pečico.

V skupini je skoraj vedno vsaj en tujejezični udeleženec (včasih tudi več), ki potrebuje pomoč pri učenju slovenskega jezika.

Pa dva, ki pišeta članek za naš PUM-O časopis in po vsakem zapisanem odstavku potrebujeta usmeritev, kako nadaljevati svoje pisanje.

In trije, ki morajo pred določanjem življenj-

skih ciljev najprej najti najpomembnejši cilj – sami sebe. Taki intenzivno pišejo in odgovarjajo na vprašanja, ki so usmerjeno vodena in so osnova za individualne in izčrpne pogovore, ki jih izvedemo na podlagi le-teh.

“

In vsi naštetih, vsak na svoj način, vsak s svojimi potrebami, v skorajda istem času potrebujejo nas. Nas tri. No, razen tista dva, ki sladko spita doma in zamujata dogajanje pri nas. Ta nas v času spanca gotovo ne potrebujeta.

”

Skorajda ni tedna, ko smo mentorice deležne tudi takšnih in drugačnih zgodb, ki jih s sabo prinesejo naši mladostniki.

Naslov našega programa bi bil lahko brez težav tudi »Ti povem še eno zgodbo«. Res jih slišimo veliko. Čustvene izpovedi, izražene osebne stiske, nerazumljenost, nasilni starši, težave z zasvojenostjo (kemično ali nekemično), samopoškodovanje, revščina ... Pogosto smo prvo uho, ki jih sliši, prvo uho, ki se mu zaupajo. Psihologinje, terapevtke, svetovalke, usmerjevalke – pa ne po strokovni plati, ampak po tisti, ki največkrat

FOTO: PUM-O CELJE

šteje več kot vse drugo – po človeški plati. Skušamo jih slišati, videti, sprejeti točno takšne, kot so, in kar je najpomembnejše – verjamemo vanje. Verjamemo, ko vsi drugi pri tem odpovejo.

Seveda vzporedno tečejo še mnogi projekti. Ustvarjamo nov zelenjavno-zeliščni vrt; pišemo časopisne članke; izdelujemo najrazličnejše izdelke (nakit iz časopisa, broške in košare iz filca, podstavke za vročo posodo iz lesa, ptičje hiške, hotele za žuželke, knjižne hiške, knjižna kazala, obeske za ključke ...); vlagamo čemaž, vkuhavamo sok, kuhamo marmelade, sušimo čaj ...

O delu s 'papirologijo', birokraciji, prijavi na razpise, telefonskih pogovorih z najrazličnejšimi ustanovami, sodelovanjih na prireditvah ... pa kdaj drugič. Skorajda zahtevajo poglavje zase.

Ti naši »dve nalogi treh mentorice« sta mogoče res obsežni, vendar smo za naše delo na koncu poplačane z najlepšim možnim plačilom. Odzivom naših mladostnikov na naše delo! In rednim vračanjem le-teh nazaj v program, četudi ga ne obiskujejo več. Največ bodo povedale kar njihove osebne izjave:

- »Pum-o mi je pomenil veliko, tam sem bil kot družinski član.«
- »Pum-o je ustanova, ki sprejme človeka takšnega, kot je.«
- »Drugi dom.«

- »Pum-o združuje mlade in jim pomaga.«
- »Pum-o me je naredil odraslega in psihično močnega. Dal mi je tisto, kar mi je prej manjkalo. Na svet sem začel gledati drugače.«
- »Rešitev za mlade, ki potrebujejo malo podpore, da dosežejo to, kar so si vedno želeli.«
- »Pum-o je zame prostor, kjer pozabim na vse svoje skrbi in težave.«
- »Takrat ko sem na Pum-o, se počutim sproščen in umirjen. Kaj mi pomeni? Zame je to kotichek, kjer sem vedno sprejet odprtih rok.«
- »Pum-o mi je pomenil družino, še vedno mi. Tam so vsi vedno zelo prijazni, znajo pomagati čez vse ovire in zelo jih imam rada.«
- »Pum-o mi je pomenil veliko, saj sem tam imel vedno pravo družbo, projekti, ki smo se jih lotili, so bili vedno poučni in zabavni, mentorice pa so bile več kot super. Zaradi Pum-a sem začel pozitivno razmišljati o svoji prihodnosti in pod nadzorom mentorice tudi dosegel cilje, za katere sem mislil, da jih ne bom mogel doseči.«

➤ »Rada vas imam, mentorice.«

In veste kaj, dragi bralci, tudi me imamo rade njih. Neskončno zelo! Točno takšne, kot so! In to naredi našo službo ne samo službo, ampak službo in pol.

134
DRŽAV

90
INŠPEKTORIJ

1865
SKUPNOSTI

SLOVENIJA Država salezijanske navzočnosti

● Salezijanska inšpektorija ali vizitatorija

○ Salezijanska delegatura

VIR: Salesian Map EU 2021

SALEZIJANCI PO SVETU

Don Bosko je na globusu in v svojem srcu zarisal salezijanski zemljevid ter sanjal, kako vzgajati in evangelizirati mlade, kjerkoli se nahajajo. Njegove sanje so kot evangeljska semena vzklija po vsem svetu. Zrasla so v veliko salezijansko družino.

Salezijanci, sestre hčere Marije Pomočnice, salezijanci sotrudniki, člani Združenja Marije Pomočnice, don Boskove prostovoljke, bivši gojenci in mnogi drugi don Boskovi prijatelji smo na zemljevidu mladih!

Vsaka inšpektorija na tem zemljevidu je pot, ki vzgaja za življenje in upanje.

Smo na novem zemljevidu mladih, na digitalnem zemljevidu in zemljevidu družbenih omrežij. Sestavljamo mrežo ljubezni v službi

mladih, mrežo vzgoje, ki daje življenje in vidnost salezijanskemu zemljevidu sveta.

Don Bosko je v Valdoccu zarisal ta zemljevid, ki ga z mladimi vsakodnevno osvežujemo in dopolnjujemo.

“
Smo del velikega
salezijanskega zemljevida,
ki ga je sanjal don Bosko.
”

128

ŠKOFOV

9457

DUHOVNIKOV

1481

BRATOV

2676

ŠTUDENTOV

443

NOVINCEV

»NISEM SI UPAL REČI, DA JE BILA TO POSEBNA MILOST«

ALOJZIJ SLAVKO SNOJ, SDB
VICEPOSTULATOR

Po porazu Francozov in posledično po ženevski konferenci so leta 1954 razdelili Vietnam po 17. vzporedniku: Severni Vietnam z glavnim mestom Hanoj je bil pod oblastjo komunistov, Južni Vietnam pa so do leta 1975 podpirali Američani, potem ga je zavzela vojska Severnega Vietnama. To obdobje je Andrej Majcen preživel v Južnem Vietnamu, kjer je bil dve desetletji sopotnik vietnamskega ljudstva, njegovih upov in trpljenja kot vzgojitelj in voditelj številnih domačih duhovnih poklicev. Zadnje leto, 1975–1976, je preživel v Socialistični republiki Vietnam.

Nekdanji Majcnov novinec **Andrej Pham Tat Hoi** pravi, da si je za vedno zapomnil prvi nagovor očeta Majcna v začetku noviciatskega leta 1969: »Kot je v času stare zaveze Bog zaupal Mojzesu, da je popeljal svoje ljudstvo v obljubljeni deželo, mi je salezijanska skupnost zaupala vas. Moja dolžnost je, da vas novince vodim h Kristusu, k don Bosku, da bi postali navdušeni oznanjevalci Božjega kraljestva.«

Isti pričevalec nadaljuje: »Kar me je najbolj ganilo, je bila njegova ljubezen do sobratov laikov. Vedno je podpiral in spodbujal poklic sobratov pomočnikov. Želel je, da bi sobratje pomočniki bili enako kulturni pri svojem delu kot kleriki. Zato je spodbujal sobrate pomočnike k opravljanju sprejemnih izpitov za višjo tehniško šolo ali univerzo, da bi diplomirali in tako imeli zadostne kvalifikacije, ki bi jim v šoli prinesle potreben ugled. Bil je zelo napreden in je vedno spodbujal sobrate pomočnike k pridobivanju strokovnosti s tem, da jim je dovoljeval študij na

univerzi in drugje in ustvarjal boljše pogoje za njihovo delo v delavnicah. Ko sem opravil sprejemni izpit za višjo tehniško šolo, me je objel, se zjokal in mi čestital, tako da sem začutil, da me je imel še posebno rad« (8. marca 2013).

Drug nekdanji novinec **Jožef Nguyen Van Thai** pripoveduje, kako je ob štirih popoldne, ko je bil odmor za igro, Majcen šel v gozd sekati drva ali obrezovati grmovje, da je vzdrževal lep gozd. Nasekan les je zložil v urejene skladovnice. Ko nas je videl, pravi, se je pogosto smejal, čeprav je sopihal kot parna lokomotiva. [...]

»Presenečen sem bil nad nežnim srcem tega salezijanskega misijonarja. Moj oče je umrl pet dni pred mojim vstopom v noviciat. Nekaj dni po vstopu v noviciat mi je moj starejši brat prinesel v Tram Hanh album s fotografijami z njegovega pogreba. Kot predstojnik je sprejel mojega brata in od njega izvedel o smrti mojega očeta. Odprl

je pismo in album, da je pogledal pogrebne slike. Potem je prišel k meni in me jokaje objel. Te solze so kazale njegovo nežno ljubezen in sočustvovanje s trpljenjem svojega žalujočega novince in njegove družine.«

Ta nekdanji novinec poda še poročilo, kako je oče Majcen maševal s pristno gorečnostjo in k temu spodbujal tudi svoje sobrate: »Pogosto je jokal pri izgovarjanju besed posvetitve kruha in vina in nato pri spominjanju različnih potreb ljudi in molitvah zanje. Nismo si ga drznili vprašati, zakaj je jokal v tistem trenutku. [...] Toda težko smo si razlagali dejstvo, da je bil oče Majcen zlahka ganjen do solz. Po resnici povedano, si nisem upal reči, da je bila to posebna milost, ki jo je prejel od Gospoda. Toda tako je bilo in mislim, da bi ta pojav lahko razložila le Bog in oče Majcen« (11. marca 2013).

Don Boskova prostovoljka **Ana Nguyen Thi Tuyet Mai** pravi: »Imam veliko lepih spominov na očeta Majcna. Njegov obraz je bil vedno nežen in nasmejan. Bil je razumevaajoč in je vedno vnaprej zaznal potrebe drugih in jim ponudil svojo pomoč. Izžareval je nepopisno preprostost in mirnost izkušnega, ljubečega in skromnega človeka. [...] Vztrajal je, da ne bo odšel; želel je živeti, de-

lati in umreti v Vietnamu. Nekoč je v hiši v Tam Haiju (kjer je bil takrat salezijanski noviciat) pokazal na del zemljišča in rekel, da bo tu umrl in tam ga je že čakalo njegovo pokopališče. To si je želel, a se ni uresničilo. [...] Julija 1976 smo po jutranji maši in nagovoru imele zajtrk in po končanem obroku je povedal, da mora oditi, ker mu oblast ne pusti

MOLITE ZA PRIPROŠNJO BOŽJEGA SLUŽABNIKA ANDREJA MAJCNA IN USLIŠANJA SPOROČITE!

POSTULATURA RAKOVNIŠKA 6, 1000 LJUBLJANA

več ostati. Ob tej žalostni novici smo osupnile. On je bil žalosten, a vseeno nasmejan, v srcu je popolnoma zaupal v Boga, čeprav ni vedel, kam bo šel. [...] Do njegovega odhoda sta ostali samo še dve uri, toda ko sem prišla, je bil še v učilnici s salezijanskimi novinci. V tistih kratkih minutah sem ga vprašala: 'Kdo bo skrbel za mojo skupino, ko boste odšli?' Odgovoril je: 'Poišči očeta Petra Đe-ja.' Ni mogel skriti ganjenosti in je pustil, da mu je po licu spolzelo nekaj solz, a se je še vedno smejal, ko nam je pomahal v slovo« (11. marca 2013).

Po poti svetosti korakaj krepko!

ANDREJEVA PALICA
FOTO: PATRICIJA BELAK

” Ljubim te, o Bog, moj oče, moje vse ...

Ali me še ljubiš, me sprašuješ. Nisem te ljubil, večkrat te nisem ubogal, hodil sem po poti svoje volje, zašel na stranpoti treh obljub. Nisem ti bil zvest ne v malem ne v velikem. Žal mi je, ker bi bil danes moj obraz drugačen, oblačilo moje svetosti ne bi bilo razcapano. Don Bosko, tvoj obraz sem izmaličil.

Videti Jezusa je videti Očeta. Videti mene (kot je naslikano v moji sobi) je videti don Boska. Slika iz Vietnama ti to kliče ... D1, 96

”

ANDREJ MAJCEN, SDB (1904–1999)
učitelj in duhovni oče
misijonar na Kitajskem in v Vietnamu (1935–1979)
spovednik na Rakovniku v Ljubljani (1979–1999)

NI VSE SAMO PO SEBI UMEVNO

TOMAŽ STOJC, SDB

Z večanjem števila fantov se je množilo delo matere Marjete. Morala je misliti na vse. Včasih je pomoč imela, drugič je spet sama morala pripraviti drva, čistiti sobe, oluščiti fižol, lupiti krompir ... in urediti vse perilo ter obleko. Ob vsem tem delu pa je bila vedno vesela, ljubezniva in velikodušna, zato so jo vsi imeli radi. Budno je pazila, da so se vse stvari prav odvijale; njen glas je vedno odmeval, ko je bilo treba opozoriti, opomniti, zapovedati ali prepovedati (V začetku je bila mati Marjeta str. 116).

Vstopili smo v počitniški čas, ko se odpravljamo na dopust. Otroci in mladi obiskujejo oratorijske programe. Velikokrat se ne zavedamo, da za vsemi programi, ki jih obi-

ILUSTRACIJA: NINO MUSIO

skujemo, in počitniškimi nastanitvami bdijo »mame Marjete«. S svojim trudom, delom, požrtvovalnostjo, ljubeznijo ... skrbijo, da bi nam bilo čim bolje. Večkrat mislimo, da je vse samo po sebi umevno, pa temu ni tako. So ljudje, ki v ozadju opravljajo skrito delo, ki je včasih največje.

Ob dopustu, oratorijih ... bodimo pozorni na take ljudi in jim namenimo pozdrav, toplo besedo, molitev.

Blagoslovljene počitnice.

Podplati s špinačo in fetom

SESTAVINE

1 zavitek listnatega testa, 250 g očiščene špinače, 150 g feta sira, 40 g ribanega parmezana, 1 velik paradižnik, 1 strok česna, 1 žlica masla, poper, mleko za premaz.

PRIPRAVA

Očiščeno špinačo kuhajte na pari tri minute in jo nato prepražite na maslu in česnu tako dolgo, da voda izhlapi. Špinačo zmešajte s parmezanom in feta sirom. Paradižnik narežite na rezine.

Z modelčkom iz testa izrežite kroge, ki jih zložite na pekač, obložen s peki papirjem. Na kroge nadevajte (ne čisto do roba) mešanico špinače in nato rezine paradižnika. Robove listnatega testa premažite z mlekom. Poprajte po okusu.

V ventilacijski pečici pecite okoli 15 minut na 200 °C.

BOG POŽEGNAJ!

HIŠNI ANGELO

s. ANA PUSTOVRH, hči Marije Pomočnice

S. MILENA DERLINK, FMA

Ana je rastle v pošteni kmečki družini, kjer so zavzeto živeli po krščanskih vrednotah. Od dvanajstih otrok, ki jih je Gospod podaril družini, so štirje sledili Bogu v duhovnem poklicu. Dve sestri sta postali uršulinki, eden od bratov pa salezijanec brat.

Izmed vseh je bila Ana najbolj mirna in tiha. Bila je vzorna učenka. S štirinajstimi leti je že postala Marijina hčerka, saj je imela zelo rada Marijo. Z Marijo Pomočnico se je srečala na Rakovniku in kmalu zatem postala pomočnica v zavodu na Selu, kamor so jo sprejele sestre FMA, ki so skrbele za kuhinjo in pralnico za salezijance in fante. Tako je imela možnost bolje spoznati salezijansko karizmo.

Bila je preprosta, dobra in delavna. Želela je spoznati Božjo voljo in ji slediti. Včasih se je s sestrami udeležila svete maše v bližnjem samostanu karmeličank. Pritegovale so jo tudi one. Toda po nekajmesečnem premisleku se je odločila za don Boskovo družbo.

Ob začetku vojne, 20. decembra 1941, je odpotovala v Padovo, kjer je bil aspirantat. Izstopala je po svoji pobožnosti in velikodušnosti. Vedno je bila pripravljena za kakršno koli delo, tudi če tega ni še nikoli delala. Vedno je rekla: »Bom poskusila« in je naredila odlično.

Noviciat je začela 5. avgusta 1943 v Conegliano Veneto, kjer je njena želja po ljubezni do Jezusa vedno bolj rasla. V aprilu 1944 so se zaradi vedno pogostejšega bombardiranja novinke preselile v Colle Umberto. Tudi iz Slovenije so prihajale redke, a žalostne novice: o smrti brata, ki ga je ubila bomba, o smrti očeta in o mnogih bombardiranjih. Vse to je načelo njeno zdravje. Dovolj je bil preprost prehlad, ki je povzročil resno bolezen. Že po

enem letu noviciata so jo 13. avgusta 1944 sprejeli v zdravilišče Vittorio Veneto. Poskušala se je povsem izročiti v Božje roke, čeprav si je želela le to, da bi se mu izročila z redovnimi zaobljubami. Toda meseci in leta so tekla naprej. Med letoma 1944 in 1957 je bilo le nekaj krajših obdobj, ko se je vrnila v noviciat ali v skupnost Vittorio Veneto.

Njena ponižnost, preudarnost in ljubezniv nasmeh so jo naredili priljubljeno pri vseh, tudi pri sestrah in zdravnikih. Obiskovala je druge bolnike, predvsem najbolj osamljene. Veseli so bili njenih obiskov, ker je bila preprosta, prijazna in jih je opogumljala.

Zaradi nenehnih prehladov so se v njenem telesu pojavila gnojna mesta. Imela je hude bolečine, izražene v debelih solzah, ki so povzele po licih, a se ni nikoli pritoževala. V upanju, da bi gnoj lažje izločala, ji je zdravnik predlagal vstavev kanalčka v prsni koš.

S. Ana Pustovrh se je rodila 13. 6. 1920 v župniji Polhov Gradec. Prve zaobljube je izpovedala 6. 8. 1955 v kraju Battaglia Terme (Italija), umrla pa je 19. 9. 1957 v Vittorio Veneto (Italija).

S. Ana tega ni želela zaradi preprostega razloga, ker bi to lahko spravilo pod vprašaj tako zelene in pričakovane zaobljube. Ob zdravnikovem predlogu ga je prosila, da počaka še kakšen dan, misleč v svojem srcu, da ji lahko pomagajo iz nebes. Ko jo je zdravnik vprašal, koliko časa potrebuje, je brez pomisleka rekla: »Dva do tri dni.« Tretji dan se je gnoj po njenem telesu bistveno zmanjšal in zdravnik je presodil, da ni potrebno izvesti predvidenega posega.

Ena od bolnic, ki je bila z njo v Vittorio Veneto, je o s. Ani povedala: »Vedno je mislila, ne na to, kar bi ji drugi lahko rekli (glede na to, da je bila bolna), ampak na to, kar bi ona želela dati drugim.«

Nekoč jo je obiskala ena od sester in ko je ni našla v njeni sobi, jo je šla iskat. Srečala je primarija, ki ji je povedal, da je s. Ana pri bolni deklici, ki noč in dan kriči in jo nihče ne more umiriti, razen s. Ane. Rekel ji je, da je kot angel, dovolj je njen nasmeh, da umiri tudi najbolj nemirnega bolnika.

Bila je zgled herojske potrpežljivosti, ko je vztrajala ob mladi bolnici, ki je imela gnojno pljučno gangreno. Smrad v tisti spalnici je bil neznosen za vse, razen za s. Ano, ki je prosila, da jo pustijo v tisti spalnici, saj ima ta mlada bolnica dneve štete in želela si je, da bi ji ti dnevi ne bili tako dolgi, samotni in dolgočasni.

V svoj dnevnik je v tem času zapisala: »Jezus, ljubim te z vsem srcem in vsa se posvetim tebi. Rada bi bila majhna hostija, ki se vsa použiva zate. Tako v tolažbah kot v zapuščenosti nočem drugega kot tebe.«

V maju 1949 je dobila dovoljenje svojega duhovnega voditelja, da lahko naredi privatne zaobljube za en mesec. Kmalu je lahko zapustila zdravilišče in odšla najprej v skupnost De Mori, po sedmih letih pa se je lahko presrečno vrnila v noviciat.

Novinke so jo občudovale in jo imele za zgled. Bala se je, da zaradi slabega zdravja ne bo mogla narediti zaobljub, toda kljub temu je upala in govorila Mariji: »Moja Mati, ne dovoli, da bi morala zapustiti Družbo, razen ob smrti.«

Toda morala se je vrniti v zdravilišče. Bolničarka je sestri, ki jo je spremljala, dejala: »Žal mi je za s. Ano, da se ji je zdravje poslabšalo, toda Bog ve, da jaz potrebujem njen zgled, da bi se odločneje bližala Bogu.« Bolniški duhovnik, ki so mu jo ponovno priporočili, je rekel: »Jaz se moram priporočiti s. Ani, ker je že bolj napredovala v popolnosti kot jaz.«

Njen sklep je bil: »Kolikor le morem, bom preživljala dneve v tišini, zbranosti in vedrini duha. Vedno se bom z zaupanjem vračala k Jezusu in Mariji tudi po padcih, preizkušnjah, ponižanjih. Z vsemi želim biti prijazna in se nikoli pritoževati, tudi v srcu ne.«

V božični noči leta 1954 je po dovoljenju spovednika naredila zaobljubo čistosti za vse življenje.

30. maja 1955 se je ponovno pridružila novinkam in tokrat zaključila noviciat z izpovedjo zaobljub, saj so tudi predstojnice spoznale, da kljub slabemu zdravju Bog želi, da s. Ana postane hčerka Marije Pomočnice. Na zaobljubah 6. avgusta 1955 je bil skupaj z drugim osebjem zdravilišča navzoč tudi primarij. Ta je ob koncu slovesnosti dejal: »Prepričan sem, da bom nekega dne lahko rekel, da sem bil navzoč pri zaobljubah svetnice.«

Poslali so jo v Vittorio Veneto v hišo De Mori kot zakristanko. Pomagala je še pri drugih opravilih, kjer je lahko. Sestre so jo imenovale hišni angel. Zagotavljajo, da so ob njej lahko bile boljše. Vedno je odpuščala, nikoli kritizirala. Če je bila katera žalostna, ji je zagotovila svojo molitev.

Februarja 1957 je zbolela za hudo pljučnico, ki jo je sicer prebolela, toda ni si več opomogla. V upanju, da ji bo gorski zrak koristil, so jo poslali v Valle di Cadore, kar pa se ni zgodilo, ampak se je zdravje še poslabšalo. Tedaj je rekla: »Kako sem nezadovoljna. Nekoč sem prosila Gospoda, da bi naredila zaobljube in potem lahko tudi umrem. Zdaj pa bi rada ozdravela in živela v polnosti redovno življenje. Naj se zgodi božja volja.« Ponovno so jo sprejeli v zdravilišče. Razumela je, da ne bo več ozdravela in prosila je, naj to sporočijo njenim domačim, da jih smrt ne bo presenetila. To je povedala z veliko mirnostjo in vedrino. V zdravilišču je obnovila zaobljube.

Malo pred smrtjo, ko jo je obiskala ravnateljica, ji je rekla: »Dajte mi veliko ljubezni do Boga, ker je ne čutim.« To je bila njena zadnja preizkušnja.

Ob zori 19. septembra se je tiho poslovila, sama, brez navzočnosti sester in celo njen spovednik je bil nekaj dni odsoten. Ta je ob pogrebu zagotovil: »S. Ana je znala z nasmehom skrivati bolečino. Vedno in vsem je podarjala nasmeh.«

■ Povzeto po *Facciamo memoria*

»SPLOH SE NI BAL. TO JE MOJ ZADNJI SPOMIN NA CARLOVO SMRT.«

ZBRAL TILEN MLAKAR, SaS

Slovenske poletne oratorije letos zaznamuje mladi sodobni svetnik blaženi Carlo Acutis. To nam je omogočilo redko priložnost, da je le za slovenske oratorijske animatorje spregovorila mama svetnika!

Našemu vabilu se je prijazno odzvala in se nam 24. aprila 2021 v spletnem pogovoru pridružila gospa Antonia Salzano Acutis ter iz prve roke predstavila Carlovo življenje in duhovnost. V nadaljevanju je zbranih nekaj njenih najlepših razmišljanj o njenem sinu.

»Odkar je bil Carlo majhen otrok, sta se me najbolj dotaknili njegova ubogljivost in radodarnost. Bil je zelo zelo prisrčen. V tistem obdobju so otroci zelo sebični, saj dobivajo svoj občutek varnosti skozi predmete. Carlo pa me je presenečal, saj je bil vedno pripravljen vse nuditi drugim, deliti svoje igrače drugim otrokom.«

»Zame je bil Carlo mali rešitelj, saj nisem prakticirala vere. Nisem zares prejela katoliške vzgoje. Ampak Carlo je bil sredstvo, ki ga je Bog uporabil, da bi se približala veri in znova stopila na katoliško pot ... Vedno je spraševal in hotel vedeti več o Jezusu, evangelijih, svetnikih. Sama sem bila zelo nevedna in to je bila spodbuda zame, da sem postala boljša katoličanka.«

»Zaradi njegove zrelosti, zaradi ljubezni do Jezusa in želje, da bi prejel Jezusa, je dobil dovoljenje, da je prejel prvo sveto obhajilo pri sedmih letih. In od takrat naprej ni nikoli izpustil dnevne svete maše. Vsak dan je šel k maši in nekaj časa pred ali po maši

preživel v evharistični adoraciji. Za Carla je bil to zares najpomembnejši termin v dnevu. Rad je govoril: 'Evharistija je moja avtocesta v nebesa.'«

»Carlo ni bil svetnik od rojstva, ampak je to postal. Bil je seveda priden otrok, poseben otrok, toda šele po zakramentih je postal to, kar je zdaj. Hranil se je s sveto evharistijo in s spovedjo, h kateri je hodil vsak teden.«

»Carlo je imel majhen zvezek, v katerega si je delal zapiske, kakšen je v odnosu do sošolcev, kako zvest prijatelj je, ali je dober do svojih staršev ... In potem se je trudil, vložil je konkreten napor, da bi se izboljšal. Res je vadal svojo voljo, da bi postal boljši. Vedno se je trudil dati vse od sebe. Hotel je postati svetnik, hotel je ugajati Bogu.«

»Mnogo sadov je obrodil že, ko je bil še živ. Trudil se je ljudem konkretno pomagati, na primer beračem na cesti ali sošolcem, ki so bili tarča ustrahovanja. Poučeval je

verouk. Dejaven je bil z ostarelimi. Včasih je šel tudi pomagat streči v kuhinjo za reveže ... V enem obdobju je delal to, v drugem drugo. Toda beračem je pomagal ves čas.«]

»Na začetku smo mislili, da je imel Carlo preprosto gripo, saj je bila takrat večina njegovih sošolcev doma z gripo. Ampak kljub temu je Carlo že takrat rekel: 'Darujem svoje trpljenje za papeža, za Cerkev in da ne bi šel v vice, temveč naravnost v nebesa.' To je izrekel pred mano in mojim

»Carlovo življenje je bilo darovano za rešenje mnogih duš in vse njegovo življenje je temeljilo na evharistiji in seveda na ljubezni do drugih s konkretnimi dejanji.«]

»Carlo je izprosil že mnogo mnogo čudežev, ki so dokumentirani ... Imamo že nov čudež, ki se je zgodil po beatifikaciji [10. oktober 2020, op. ur.]. Dal nam je tudi veliko znamenj. Na primer, istočasno se je prikazal dvema svojima mlajšima sošolkama. Obupani sta bili zaradi Carlove

FOTO: ALETEIA.ORG

možem. Jedli smo večerjo, doma. Tega se zelo jasno spomnim, saj sva mislila, da se šali. Temu stavku torej nisva namenila dosti pozornosti. Ampak se sploh ni šalil. Zavedal se je, da bo njegovo življenje najverjetneje trajalo le še nekaj dni.«]

»Carlo se ni bal umreti ... Smrt je bila torej naravni prehod v večno življenje, v resnično življenje, kjer bo srečal Jezusa. Zanj je bila del življenja, sploh se je ni bal.«]

»Vsi zdravniki in sestre v bolnišnici so bili zelo začudeni nad dejstvom, da se ni nikoli pritoževal, vedno se je smehljaj ... Levkemija je namreč zelo boleča. Carlo se ni mogel premikati, ker je imel veliko krvavitev, ampak je vse sprejemal. In res se sploh ni bal ... To je moj zadnji spomin na Carlovo smrt.«]

smrti. Obema se je istočasno prikazal v sanjah in ju oštel: 'Nehajta jokati, saj sem tako srečen v nebesih! Ni vama treba jokati, nehajta.' To je bil na primer način, kako se je dal začutiti tema prijateljicama ... Pa na primer duhovnik, ki ga sploh ni poznal, je sanjal o Carlu in potem vzpostavil stik z mano ter mi govoril stvari, ki sva jih lahko vedela le Carlo in jaz. To je bil način, na katerega nam je pomagal razumeti, da je resnično živ.«]

»Carlo mora biti sredstvo za pot k Bogu. Ne da postane idol. Carlo je samo pot, tako kot vsi svetniki, je prehod, lahko nam pomaga do pravega odnosa do molitve, življenja ... A pomembno je, da pridemo do Boga, do Jezusa. To je pomembno.«]

CAGLIERO 11

Salezijanska
misijonska animacija

AFRIKA

Salezijanci v begunskem taborišču [1]

Otroci v begunskem taborišču [2]

Otroci iz ribiške soseske v salezijanskem oratoriju [3]

Otrok v salezijanskem centru Ferrando [4]

Mladi v župniji svetega Luka [5]

ETIOPIJA ADIS ABEBA

Salezijanski napori pri premagovanju epidemije [6]

ZAMBIJA MANSÁ

Václav Klement SDB z mladimi iz centra Don Bosco Mansa [7]

TANZANIJA DAR ES SALAAM

Mladi se trudijo za okoljsko ozavešáanje [8]

SUDAN GUMBO

Voda je vir življenja [9]

ETIOPIJA ADIS ABEBA

Angelo Ragazzo SDB z mladimi iz Bosco Children [11]

MADAGASKAR ANTANANARIVO

Pomoč revnim in zašáita pred okužbami [10]

Foto: 1. SDB Dikasterij za misijone 2. SDB Dikasterij za misijone 3. SDB Dikasterij za misijone 4. Missioni Don Bosco 5. Missioni Don Bosco 6. Info ANS 7. Arhív Václava Klementa 8. Info ANS 9. Missioni Don Bosco 10. Info ANS 11. SDB Dikasterij za misijone

RAST V OBČESTVU IN ZIDOVIH

Don Boskov center Maribor je vedno prepoznavnejša salezijanska ustanova v drugem največjem slovenskem mestu. O delovanju, koronačasu in gradnji smo se pogovarjali z ravnateljem salezijanske skupnosti in novim župnikom Janezom Potočnikom.

POGOVARJAL SE JE MARKO SUHOVERŠNIK, SDB
FOTO: DBC MARIBOR

Čas pandemije je zaustavil dejavnosti razvijajočega se Don Boskovega centra v Mariboru, a vseeno ni vse ugasnilo.

Salezijanci smo prišli v Maribor leta 1986 v manjšo hišo, nekdanji vrtec, in začeli z delom v novoustanovljeni župniji sv. Janeza Boska. Leta 1995 smo na sedanjo lokacijo postavili »vagon veselja« in ob njem začeli razvijati dejavnosti salezijanskega mladinskega centra. Leta 2013 smo vse dejavnosti preselili na sedanjo lokacijo, kjer vodimo dve župniji (poleg omenjene še župnijo Radvanje pod Pohorjem), salezijanski mladinski center (razni programi, oratorij, psihoterapevtsko svetovanje ...), upravljamo pa tudi počitniški dom na Pohorju.

Ljudje nas lepo sprejemajo. Center je vse bolj razpoznaven. Veseli smo možnosti, da smo lahko npr. v času mariborskega misijona s kosilom gostili 300 prejemnikov pomoči Karitas, da se pri nas enkrat mesečno zbirajo družine, ki želijo slaviti Gospoda, da smo

že kar nekajkrat organizirali škofijsko srečanje ministrantov, pa spomladansko srečanje animatorjev mariborske nadškofije. Predvsem pa je pomembno, da je tukaj salezijanska skupnost, ki z veseljem živi in dela skupaj.

Čas omejitve pastoralnih dejavnosti je bil več kot primeren za nekatera materialna dela. Kaj vse je novega v Don Boskovem centru?

Res je, do pred kratkim so bili mnogi mimoidoči prepričani, da se pri nas še nič ne dogaja, da je objekt zgrajen na pol. V tem obdobju smo postorili kar nekaj stvari, ki dajejo našemu centru povsem drugačno, lepšo, urejeno in razpoznavno podobo. Že lani smo se lotili namestitve fasade na drugi del centra, vse z namenom, da bi bila stavba zaprta, energetske varčnejša, zavarovana in lepša. Jeseni smo začeli z urejanjem večnamenske dvorane (265 m²) in sanitarij ob dvorani, kjer pa dela še niso dokončana.

12. in 13. junija je bil za Don Boskov center pravi praznik, saj je zaživela večnamenska dvorana, vsa dela pa so bila deležna tudi blagoslova. Verjetno brez župljanov in dobrotnikov ne bi šlo.

V obdobju brez javnih svetih maš smo si v skupnosti zelo prizadevali, da bi naši verniki redno prejeli duhovno hrano, zato smo bili duhovniki nedeljske dopoldneve na voljo za delitev svetega obhajila in prejem zakramenta spovedi, med tednom pa ob večerih.

Duhovno življenje torej ni zamrlo. Želeli pa smo si, da bi bilo v naši ustanovi ob sproščanju ukrepov tudi kako slavlje. Zato smo že kak teden pred zaključkom veroučnega leta z domačimi animatorji v novi večnamenski dvorani zaigrali odbojko. V soboto, 12. junija, smo organizirali odbojkarski turnir za dekleta, ki so se ga udeležile štiri ekipe: dve z Rakovnika, ena iz Celja in ekipa veterank dijaškega doma v Zavodu Antona Martina Slomška v Mariboru (ki je tudi zmagala). V nedeljo, 13. junija, smo imeli v župniji Janeza Boska zaključek veroučnega leta, podelitev spričeval ter uradni blagoslov večnamenske dvorane in fasade, ki ga je opravil dosedanji župnik Franc Brečko. Ob tem lahko vsi skupaj rečemo: hvala

Bogu, nebeški materi Mariji, svetemu Jožefu in don Bosku. Pa tudi zavzetim delavcem in seveda številnim dobrotnikom, brez katerih ta velika investicija za našo majhno skupnost ne bi bila izvedljiva.

SALEZIJANSKI RAKOVNIK, POLN SPREMEMB

NOVA CESTA NA RAKOVNIK

NOV TRG PRED CERKVIJO

DON BOSKOV PARK

V pripravi na **stoletnico posvetitve svetišča** Marije Pomocnice na Rakovniku (2024) bomo v letu 2021 na Rakovnik speljali **ново cesto** (glavna dela bodo opravljena čez poletje). Ob gradnji Majcnove hiše so nam mestne oblasti popustile z dajatvami, ki pa jih moramo sedaj nameniti za to. Ker pa takšen poseg znatno spreminja okolico, bomo (tudi zaradi zmanjševanja velikih stroškov) primorani že ob tej rekonstrukciji urediti tudi **don Boskov park** in **trg pred cerkvijo**. **Pred glavnim vhodom v cerkev bo tako nastal velik trg brez prometa, stopnišče se bo znižalo za kar nekaj stopnic** ob katerih bo urejen **lahak dostop** tudi za tiste, ki jim je odveč vsaka stopnica. Letošnja ureditev na nek način zaokroža celotno prenovo Rakovnika, ki traja več kot 20 let; je tudi prispevek k večji prometni varnosti številnih udeležencev programov na Rakovniku.

MLADINSKO PRENOČIŠČE RAKOVNIK

nudi 18 sob s tremi ležišči, dve z dvema in eno s štirimi. Poleg tega so na voljo tudi tri čajne kuhinje in skupni prostori za druženje. Vsi prostori so klimatizirani. Na voljo je brezžično omrežje, trije stacionarni računalniki in televizija.

Prenočišča so na voljo od 1. julija do 20. avgusta.

LOKACIJA

Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

Lokacija Mladinskega prenočišča Rakovnik je blizu centra mesta Ljubljana.

Do Tromostovja potrebujete peš pol ure.

V neposredni bližini je tudi postaja **mestnega avtobusa št. 3 ter BicikeLJ**.

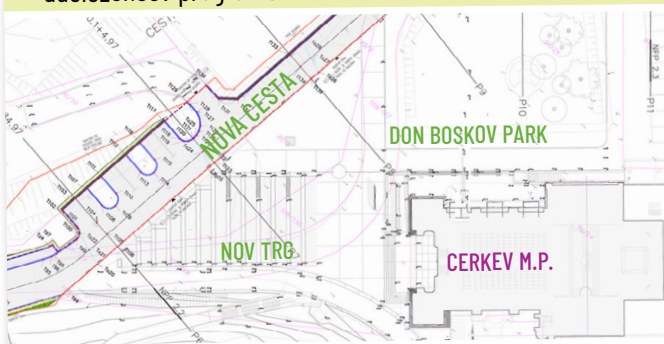
Takoj za prenočiščem se razteza Golovec, ki omogoča rekreacijo in oddih v naravi.

INFORMACIJE

prenocisce.rakovnik@sdb.si

040 367 131

rakovnik.si/prenocisce

Hvala za vaš dar, ki ga lahko oddaste **osebno** ali **na TRR**

TRR: SI 56 0201 0001 1929 123

Namen: CHAR Referenca: RAK SI00 400-01

SALEZIJANSKI ZAVOD RAKOVNIK Rakovniška ulica 6, 1000 Ljubljana
SPLET rakovnik.si EPT rakovnik@sdb.si TEL 059 339 100

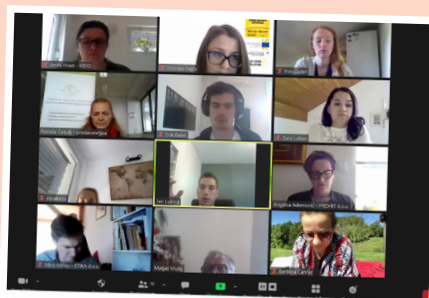
Koronavirus ni ustavil mednarodnih duhovnih obnov pod nazivom »Paaa«, ki jih pripravlja mednarodna ekipa sester FMA iz Slovenije in Hrvaške in so se začele leta 2019. Naslednje leto se je »Paaa« razvil v dve skupini: v začetno (Paaa#1) in nadaljevalno (Paaa#2). Kratica imena skupine izhaja iz latinskega reka Per aspera ad astra (Preko preizkušenj do zvezd).

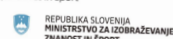
Ekipa »fizikalnega sefa« Gimnazije Želimlje je tudi letos na mednarodnem (virtualnem) tekmovanju, ki ga organizira Weizmannov inštitut iz Rehovota (Izrael), zasedla prvo mesto. Čestitke gredo celotni ekipi, ki jo sestavljajo Meta Drobnič, Filip Orešnik, Matej Hodnik, Val Bergel Pogačnik in Borut Jordan. Seveda pa ne gre pozabiti na mentorja profesorja Petra Šlajpaha.

Ladislau Klinicki, najstarejši salezijanec na svetu, je 1. junija v Sao Paulu (Brazilija) praznoval svoj 107. rojstni dan. Rodil se je na Poljskem leta 1914, v Brazilijo pa je prišel leta 1968, kjer je sedaj v salezijanski skupnosti sv. Terezije pravi steber. Kljub življenjskim preizkušnjam in preživetju nacističnega taborišča med drugo svetovno vojno ni nikoli izgubil vere in optimizma.

Operacijo delno financira Evropska unija iz Evropskega socialnega sklada ter Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport

V sklopu projekta »Brez vez(e) do službe« Društvo mladinski ceh s pomočjo partnerjev izvaja usposabljanja za mlade brezposelne po celi Sloveniji. Projekt poteka od začetka lanskega leta pa do prihajajočega septembra. Program je razdeljen na dva glavna sklopa usposabljanj: »Zaposlitveni kamp« in »Podjetniški začetek«. Slednji je po lanski izvedbi drugič potekal v maju. Brezplačno usposabljanje je trajalo 14 dni z 8-urnimi izobraževanji prek spleta v dveh terminih z 10 udeleženci.

V bližini godu Marije, Matere dobrega sveta, 26. aprila, se vsako leto sestre FMA skupaj s sodelavci in mladimi povežemo v zahvali vrhovni materi. Tako je bilo tudi letos, in sicer na Papeški fakulteti za vzgojne vede »Auxilium« v Rimu. Preko spleta smo se povezale iz vseh koncev sveta. Hvaležne smo vrhovni materi Yvonne Reungoat, ki v tej vlogi že 13. leto požrtvovalno služi družbi hčera Marije Pomočnice.

Po dveh predstavah vrhovnega zbora smo sestre FMA dobile datum, ko se bomo srečale v živo. To bo v septembru in oktobru 2021. Že sedaj se intenzivno pripravljamo s srečanji na daljavo. Upamo, da se bomo na zboru res lahko srečale vse zastopnice. Zaradi korona-razmer so navodila glede gibanja in karnten natančna in stroga.

V Domu Janeza Boska Želumlje je zelo dejavna skupina ministrantov, ki jo vodi Tomaž Stojc, mladi salezijanec na vzgojni praksi. Člani skupine, ki so bili v domu, so se zbrali ob prazniku svojega zavetnika sv. Dominika Savia ob oltarju in ga poprosili, da bi jim bil še naprej močan zgled in mogočen priprošnjik.

Uskovniški tedni 2021

Vem, kaj potrebujete

- Oče

Uskovniški animatorji so letošnje gradivo, ki ima za rdečo nit molitev Oče naš, pripravljali od 7. do 9. maja 2021. Ukrepi zaradi koronavirusa so dovolili srečanje v živo, česar se je razveselilo več kot 30 animatorjev. Sobotna priprava gradiv je potekala na Rakovniku, petkov in nedeljski del pa sta bila izvedena prek spleta. Odmev udeležencev izraža hvaležnost predvsem za možnost srečanja v živo, kar smo v teh časih vsi pogrešali.

Ob občinskem prazniku občine Cerknica, ki ga praznujejo 12. junija, je župan Marko Rupar v kulturnem domu podelil letošnja občinska priznanja. Naziv častni občan je pripadel salezijanskemu duhovniku Metodu Lampetu, Cerkničanu, ki je bil dolga leta župnik v Grahovem in je zaslužen, da je kraj dobil cerkev. Za tem je odšel med zamejske Slovence v Italijo, najprej v Mačkovlje, sedaj pa deluje na Opčinah.

Negotovost in razdaljo sta v tem času premagali naši misijonarki z Madagaskarja s. Marica Jelič in s. Marjeta Zanjkovič. Prišli sta na obisk v domovino in s seboj prinesli obilo misijonskega veselja in navdušenja. Posebej sta poudarili hvaležnost za vse, kar Slovenija naredi za misijone na Madagaskarju.

Po uspešnem sklopu postnih spletnih večerov SKG je ekipa Mesto na gori v maju pripravila dodatne tri večere. Na praznik sv. Dominika Savia, 6. maja 2021, so nastopili Ana Brumec, Primož in Anamarija Jemec ter Jerneja Rovtar, naslednji večer SKG so pripravili Borut Skočir, Pavel Kodelja in Petra B. Curk. Vrhunec, in hkrati konec sezone 2020/21, pa je sledil 20. maja na prostem pred gradom Rakovnik, kjer so poleg benda Mesto na gori nastopili Meta Šavli, Manca Hribar, Bena Briški in Primož Križaj.

S sproščanjem ukrepov so se na igrišča lahko vrnilo tudi nogometaši v ŠportKAT ligi. Ker smo v sezoni 2020/21 izvedli zgolj en krog v oktobru, je bilo nemogoče nadoknaditi manjkajoče tekme, zato smo 20. maja in 13. junija 2021 izvedli ŠportKAT turnirja, ki se ju je udeležilo pet ekip. Na prvem turnirju so zmagali nogometaši Skale, na drugem pa so slavili igralci SMC Rakovnik.

Salezijanci sotrudniki so v soboto, 12. junija 2021, na volilnem kongresu izvolili novo vodstvo Združenja salezijancev sotrudnikov za mandat 2021–24. Člani novega inšpektorialnega sveta (poleg duhovnih asistentov Klemna Balažiča SDB in s. Simone Komar FMA) so: Klemen Lukman (Bled), Tatjana Ferk (Bled), Andreja Košmrlj (Sodražica), Blažka Merkač (Rakovnik) in Timi Čížek (Rakovnik). Za inšpektorialno koordinatorko je bila izvoljena Blažka Merkač.

V soboto, 8. maja 2021, je v Don Boskovem centru v Podgorici apostolski nuncij Bosne in Hercegovine ter Črne gore, msgr. Luigi Pezzuto, podelil salezijancu Viktorju Gancu najvišje papeško cerkveno odlikovanje *Pro Ecclesia et Pontifice* za njegovo dolgoletno pastoralno delovanje v glavnem mestu Črne gore.

Še ne 25-letni salezijanec sotrudnik Tagit Sorang Abraham iz indijske države Arunačal Pradeš je 31. maja 2021 uresničil svoje sanje, ko je ob 8.45 stopil na vrh Mont Everesta. Po tednu slabega vremena se je njemu in ekipi nasmehnila sreča, da so uspeli doseči dolgo načrtovani in težko pričakovani cilj.

Pri Oratoriju Slovenija so zagnali nov oratorijski spletni projekt: YouTube kanal Izvir – Iz vere in razuma. Namen kanala je, da postane rastoča zbirka videov, ki lahko mladim (in starejšim) pomagajo premagati navidezni razkorak med vero in razumom ter znanostjo.

V SMC Rakovnik so sprejeli nove animatorje. Usposobljenost so pokazali v treh dejanjih: v cerkvi lepo sodelovanje, pred tablo dobro znanje in pri malici veselje.

Pred začetkom poletnega oratorija 2021 so se konec junija animatorji SMC Maribor zbrali v Dominikovem domu na Pohorju in se temeljito pripravili na salezijansko poletno dogajanje v drugem največjem slovenskem mestu.

Po letu in pol so se otroci od 4. do 7. razreda ponovno zbrali na prvem letošnjem terminu duhovnih vaj v Želmljem z naslovom »Ja, verujem!«. V katehezah se srečujejo z Jezusom, ki je več kot superjunak, in s Svetim pismom, ki je nevarna knjiga! Pri igrah živijo svoje otroško veselje, večere pa zaključujejo z molitvijo in pogledom na zvezdnato nebo.

Ducat salezijancev slovenske salezijanske inšpektorije se je od 13. do 19. junija 2021 odpravil v Valdocco na letne duhovne vaje. Sobratje in hiša so nas z veseljem sprejeli, saj smo bili ena prvih skupin po pandemiji in zaprtju, kar se na tem romarskem kraju zelo pozna. Oba stebra tokratnih duhovnih vaj, nagovori dr. Bogdana Kolarja in sprehodi po krajih začetkov salezijanske karizme pod vodstvom salezijanca Enrica Lupana, sta se poenotila v enem: stvarno prikazati Božji poseg v človeštvo in v življenju Janeza Boska ter razbiti »mite«, zgrajenih tekom stoletij, odpreti srca za Gospoda in sprejemati življenje s pogledom upanja.

Zavod Marianum Veržej je po več kot polletnem mirovanju znova odprl svoja vrata. Kot predhodnica so se v Marijanišču od 6. do 8. junija zbrali salezijanci na letnem posvetu SMP, nato pa so začele prihajati najavljene skupine in družine, ki bodo ob salezijanskih ali lastnih programih zapolnile celotno poletje. Salezijanci in sodelavci so se hitro vživeli v nekdanji ritem poslanstva z željo, da bi v veržejski ustanovi vsi preživeli duhovno bogate in telesno proščujoče dneve.

Metoda Lamovšek (1935–2021)

18. februarja smo na pokopališču v Šentrupertu na Dolenjskem k večnemu počitku pospremili Metodo Lamovšek (86). Žive-la je v skrbi za svojo družino, že pri 46 letih vdova, sama na

hribovski kmetiji s petimi tedaj šolajočimi se otroki. Življenje jo je kalilo in dokopala se je do življenjske modrosti, ki je šole ne morejo dati. Pokončno in vztrajno je živela krščansko vero; od tega ni odstopala, tudi če je bila na ta račun deležna še tako grenke opazke. Močna žena, v pravem svetopisemskem pomenu besede. To, kar je prinesla od doma, je zasadila in negovala tudi v svoji družini. Svojim otrokom (eden med njimi je salezijanec duhovnik) je to predajala zlasti z zgledom, brez naučenih in včasih odvečnih besed. S tem, kar je bila in kakor je živela, je dokazovala, da imeti koga rad niso besede, ampak se to odraža v zelo vsakdanjih gestah in rečeh. Z vsem, kar jo je doletelo, se je spoprijemala s preudarnostjo, trenutek za trenutkom, dan za dnem. Ni delala dolgih korakov, živela je v smislu svetopisemskega vodila "dovolj je dnevu njegova lastna teža". Vse, česar se je lotevala, pa je naredila kar se da dobro in z veliko ljubezni in predanosti. Kakor zlato v topilnici jo je vse to prečiščevalo in plemenitilo. Ko so prihajali vnuki in pravnuki, je vsakega pričakala z radostjo. Kako rada jih je vzela v naročje, bila z njimi, se zanje razdajala. Učila in vzgajala je s tem, kar je bila: preprosta, iskrena, delavna, predana. Preudarnost, smelost, srčnost, vedrina, življenjska modrost in prizemljenost – vse

Rajni naročniki, člani mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Angelca Indihar, Sodražica; Ana Jagodič, Podplati; Marija Kozmus, Loka pri Z. M.; Janez Kuhar, Sevnica; Vinko Letnar, Domžale; Ivanka Macerl, Čemšenik; Franc Marič, Ižakovci; Anton Masnik, duh., Ljubljana; Stanka Novak, Ljubljana; Lojze Pipan, oče SDB nov. in FMA, Zapoge; Franc Snoj, Ljubljana; Ilona Varga, mati SDB duh., Mužlja; Angelca Verbovšek, Olešče; Franc Vrbovšek, Laško.

to so kreposti, ki jih je negovala. Ni se lotevala tveganega, hkrati pa je bila dovolj drzna, da si je upala začeti kaj novega.

Raje, kot biti v ospredju, je stopila korak nazaj. Tam pa je bila varen branik, zagovornica, tolažba ... To je danes še toliko bolj, ko zre na nas in je z nami od tam, kjer ni več ne solza ne joka ne bolečine.

M. L.

Alojzij Pipan (1944–2021)

Alojzij Pipan se je rodil 18. junija 1944 v vasi Dornice pri Vodica v preprosti kmečki družini; bil je prvi izmed treh otrok. Po osnovni šoli se je vpisal v gradbeno šolo in se izučil za gradbe-

nega delovodja. Vojaški rok je služil pri modrih čeladah in tako imel možnost, da je videl pol sveta.

Leta 1968 se je poročil in z ženo Marinko sta si ustvarila dom v Zapogah, kjer sta zgradila hišo. Rodili so se jima trije otroci. Najstarejši Boštjan se je že zelo zgodaj odločil, da bo postal duhovnik in je po osnovni šoli odšel v Želimlje. Ko je bil salezijanski novinec, se je smrtno ponesrečil skupaj z gospodom Ulagom. Hči Mojca je postala redovnica, hčerka Marije Pomočnice, najmlajši sin Gašper pa živi z družino na domu in skrbi za vse potrebno.

Smrt prvorojenca pred 35-imi leti je očeta Lojzeta zelo prizadela. Le dva meseca pozneje ga je zadela možganska kap, kar je bil začetek neprestanih hudih zdravstvenih težav. Zaradi sladkorne bolezni je oslepel, 17 let pa je potreboval dializo, kar ga je še dodatno izčrpavalo, vse do zadnjega dne. A kljub vsem tem preizkušnjam je bil dober, pošten; zelo rad je pomagal pri različnih cerkvenih ustanovah, posebno še v domači župniji in seveda pri sestrah salezijankah. Za njih je bil kar »oči«. Dokler je še videl in zmogel, je delal in pomagal vsakemu, kjer je videl potrebo.

V zadnjih letih sta z ženo Marinko veliko prelečala in premolila. 24. maja zvečer, na praznik Marije Pomočnice kristjanov, je po prejemu svetega obhajila odprl oči (kar že dolgo zaradi slepote ni več storil), se na tak način poslovil ter se tiho preselil v Božje kraljestvo.

Zgodi se tvoja volja

Danes ima slab dan. In to po moji krivdi. No ja, kriva je moja družina, ki kar ne neha zapletati zadev. S svojimi ukrepi v Španiji jim je uspelo priti celo do perujske policije. Bilo je jutro, ravno smo molili, ko je poklicala Pamelina sestra. Policija je prišla k njim domov. Kot kaže, so jih obvestili, da se mora Pamela čez tri dni, 23. februarja, zglasiti pred Enoto za iskanje pogrešanih oseb, da bi pričala v »preiskavi glede izginotja španske državljanke Patricie Aguilar«. On je zelo pozorno poslušal, kaj se je zgodilo, potem pa se je obrnil k meni in zelo resno, kot da bi bral telegram, rekel:

– Vedo za Pamela. Težave. Moraš iti na konzulat. Takoj.

Njegova nenadna odločnost me je prese-netila. Odkar sem prišla sem, sem sama že večkrat predlagala, da se grem javit na špansko veleposlaništvo, še posebno po tistem, ko je sam v španskih novicah prvič bral o mojem izginotju. Do sedaj mi je to vedno prepovedal, češ da nima smisla, da grem, in mi nihče ne sme govoriti, kaj moram narediti, saj sem svobodna in lahko počnem, kar želim. Od vsega pa je najbolje, da ostanemo skriti. A ne tihi. Od časa do časa mi naroči, da moram pisati svoji družini, pove mi tudi, kaj moram napisati, včasih tudi On napiše sporočilo namesto mene. Poskušamo jih prepričati, naj me nehajo iskati. Zato, kot sem že omenila, ne razumem, zakaj se sedaj tako mudi, da obiščem veleposlaništvo zgolj zato, ker so izvedeli, da je Pamela z nami. Ampak dobro, vse, kar moram narediti, je, da državnim organom jasno zatrdim, na nistem pogrešana, da mi je dobro. Preden sva odšla od doma, sva vadila, kaj lahko rečem in česa ne, da ne bi imela kakšnih težav. On me bo počakal pred vrati. Zatrdil mi je, da je bolje, če grem sama notri. Zelo sem na trnih, upam, da ne bom česa pozabila:

– Dober dan. Moje ime je Patricia Aguilar, sem Španka, ki jo iščete. Kot vidite, nisem pogrešana, s tresočim glasom povem urad-

nikom, ki me radovedno gledajo. Namesto da bi to rešilo vse težave, me po kratkem pogovoru usmerijo kar na policijo na Enoto za iskanje pogrešanih, saj oni preiskujejo moj primer.

Moja agonija se tako še podaljša. Opazim tudi, da se takoj, ko vstopiva v prostore policije, začne Steven vesti popolnoma drugače. Noče več čakati zunaj, vstopi z menoj in se od mene ne loči niti za trenutek. V mojem imenu odgovori celo na več vprašanj, ki mi jih zastavi policist, ali pa doda še kaj potem, ko jim odgovorim sama. Na policistova vprašanja odgovarjam s kratkimi odgovori, tako kot mi je On svetoval. Glede na to, kako napeta sem zaradi vsega dogajanja, me pomirja, da sedaj On nosi vso težo zaslišanja, ki bi bilo zame hujše kot vse mučenje:

– Gospodična Aguilar, želite, da pokličemo kakšnega odvetnika? – policist me nepremično gleda v oči in namenoma ignorira njega, ki sedi tik ob meni.

– Mislim, da trenutno to ni potrebno – odgovorim.

– Ali veste, da vodimo prijavo o vašem izginotju v naši policijski enoti?

– Ja, vem. Mislim, da je prijavo sprožil moj oče ali pa moja sestrična, Noelia Bru. Ravno iz tega razloga sem se oglasila tukaj. Rada bi, da umaknete prijavo. Dobro mi je, tako fizično kot tudi psihično.

To je zgodba španskega dekleta, ki je odgovore na tipične najstniške negotovosti iskala po spletu. Na drugi strani ekrana je pri tem naletela na grozovito manipulacijo in popolno podjarmljenje.

salve SALEZIJSKA ZALOŽBA

	SESTAVILA MATEJA	GESLO ↓	ZANIČLJIV NAZIV ZA AZIJCA	HIŠNI BOG PRI RIMLJANIH	ANDREJ KAROLI	DON BOSKO	NADALJ. GESLA ↓	DALJŠE ČASOVNO OBDOBJE		PROSTOST	ŽIVO RDEČA BARVA
	NEVESTINO PREMOŽENJE										
SIN ABRAHAMA IN SARE, OČE EZAVA IN JAKOBA						ZNAČAJ, NRAV					
KDOR NIMA DOMOVINE		KOS TKANINE NA OKNU				ANTON NANUT					
KRAJ, KJER VODA PRIDE NA POVRŠJE					RIM. PAPEŽ IZ 7. STOL. JAP. ZNAMKA HI-FI OPREME						
NASLOV VELIKIH VOJSKOVODIJ V TURČIJI				ČEŠKA PRITRDLJNICA GRIČEVJE V S. NEMČIJI				LJUDSTVO V NIGERIJ VRSTA RAČ. PISAVE			
STVAR, KI ŠČITI KNJIGO, OVOJ					EZAVOV BRAT SL. SMUČ. SKAK. MATIJA						
GNEZDO, LEGLO			ZGOŠČEN SVETLOBNI CUREK					5. IN 6. ČRKA ABECEDE MURNU PO-DOB. ŽUŽELKA			
KRATICA ZA MEDN. ORG. ZA STANDAR-DIZACIJO			KDOR POBI-RA MITNINO PISATELJ, PISEC								
ŽENSKO IME (TATJANA – KRAJŠE)				TOVARNA V CELJU	SL. ALPINIST FRANC NINA OSEENAR					PLAHA GOZDNA ŽIVAL	MATERIJA, SNOV
	OZNAVJEVALEC EVANGELIJA										
	OZEK US-NJEN TRAK	NJORKA									
ANTIČNO SVETIŠČE V OLIMPIJI IN RIMU								DROBNA ČLENASTA ŽIVAL NIVES OREŠNIK TOMAŽ LISEC			
ZVEZDA V VELIKEM MEDVEDU					TIPALKA PRI ŽUŽELKAH						
OTROŠKO VOZILO, KI SE GA POGANJA Z ENO NOGO					KDOR SE VOZI Z ROLKO						

GESLO križanke DB 3/2021

pošljite do 20. septembra 2021 na uredništvo revije Don Bosko.

- nagrada:** jakna s kapuco (L), z logotipom *Don Bosko*
- nagrada:** knjiga *Sveti Janez Pavel veliki*
- nagrada:** knjiga *Don Bosko - z močjo srca*
- nagrada:** knjiga *Klepet z don Boskom*
- nagrada:** stripa o *Mihelu Rui in Magdaleni Morano*
- nagrada:** rdeča majica (M) z logotipom *Don Bosko*

REŠITEV

križanke DB 2/2021

Združenje Marije Pomočnice

NAGRAJENCI

- nagrada** Slavko KRANJIC, Celje
- nagrada** Peter KOVAČIČ, Zreče
- nagrada** Nika FRANC, Celje
- nagrada** Robert HUDOKLIN, Šentjernej
- nagrada** Kamen AVSEC, Ljubljana
- nagrada** Hilda PERNOVŠEK, Velenje

Hvala, ker podpiraš salezijansko vzgojno dejavnost v Sloveniji in po svetu.

FUNDACIJA DON BOSKO

Rakovniška ulica 6
1000 Ljubljana

IBAN SI56 0205 8026 2282 413

KODA CHAR

SKLIC SI00 105

NAMEN Don Bosko

Don Bosko je brezplačen in razveseljuje 4-krat letno. Lahko ga naročiš!

DON BOSKO
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

059 339 100
donbosko.revija@sdb.si
www.donbosko.si

Don Bosko Slovenija

